Lidércfény

INGYENES!

AMATŐR KULTURÁLIS FOLYÓIRAT

Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház melléklettel!

XIV. évf., 5. szám, 2022. május

MEGJELENT!

MAGYAR MOCSÁRBA MAGYAR SZÖRNYET! – Akár ez is lehetett volna a Lidércfény által tavaly kiírt pályázat mottója.

Nagy Gergely hangulatos képei kiváló inspirációt adtak jó néhány írónak, hogy élettel töltsék meg a grafikus által megálmodott világot, amelyben keveredik a magyar folklór, a dark fantasy és mese elemekkel. Sőt, némelyik történet már-már horrorba hajlik.

Garabonciások, huszárok, boszorkányok, betyárok, kísértetek, táltosok, lidércek szerepelnek a történetekben a régi magyar vidék megszokott figurái mellett. És persze számtalan szörny, lakjanak akár a mocsárban, akár az emberi lélek legsötétebb bugyraiban.

A beérkezett pályaművekből és néhány pályázaton kívüli, ámde Nagy Gergely világához kapcsolódó novellából állítottuk össze ezt a kötetet, amely hamarosan elérhetővé válik a téma iránt érdeklődők számára.

A kötet PDF és EPUB formátumban ingyenesen letölthető a konyvek.lidercfeny.hu oldalról

Szerkesztői köszöntő

Picikét csúsztunk megint a megjelenéssel, de legalább lesz mit olvasni a hosszú hétvégén.

Azon dolgoztunk ugyanis most elsősorban, hogy végére jussunk a **Garabonciások** című kötet megjelentetésének. Munkánkat természetesen siker koronázza, hiszen, mint az a belső borítóról már kiderülhetett, a XII. pályázatunkra beérkezett művekből összeállított antológia már letölthető több e-book formában a konyvek.lidercfeny.hu oldalról. Én azt gondolom, megérte rá várni, egy igazán jó és színvonalas kötettel gazdagodott a Lidércfény könyvek palettája. Ezúton is köszönöm a pályázat ötletgazdájának, a képeket megalkotó Nagy Gergelynek, a pályázóknak, a zsűritagoknak, valamint a felkért íróknak, hogy lehetővé tették mindennek a létrejöttét.

Ám, hogy ne csak a magunk pecsenyéjét sütögessem, beharangozom a Próbagoblin könyvek sorozat legújabb tagját, amely hamarosan szintén napvilágra kerül. Ez pedig nem más lesz, mint **Mickey Long: Farkasok, űrhajók és más barátok** című novelláskötete.

Jelen AKF-ben pedig tulajdonképp a szokásos tartalmat lelhetitek fel: novellák, versek és egy pályázati lehetőség vár rátok. Reméljük, ezeken is jól fogtok szórakozni.

Jó hír a weboldalt követőknek, hogy sikerült kicsit felpörgetni a beküldött művek megjelentetését, szóval érdemes oda is naponta ellátogatni új olvasnivalóért.

Jimmy Cartwright

Ez a folyóirat a Creative Commons Nevezd meg! - Ne add el! - Így add tovább! 4.0 Nemzetközi Licenc feltételeinek megfelelően felhasználható.

Kiadványunk saját felhasználásra szabadon nyomtatható, sokszorosítható, de pénzért nem értékesíthető.

A magazin készítőinek anyagi haszna a kiadványból nem származik.

Tartalomjegyzék

Pályázati kiírások

future.world

– ESSZÉ- ÉS NOVELLAÍRÓ PÁLYÁZAT 4

Novellák

Tad Rayder - **Alig vártam** 5

Zspider - **Zpercesek - A nem járt út** 6

Kharex - **Kárhosok** 6

R. Harbinger - **Vigyorgó** 9

n13 - **Sör, buli, gorilla** 11

SzaGe - **Nyuszik és érzések** 12

Erdős Sándor - **A szent ember** 13

A Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház ajánlásával

Novák Gábor - **Az idegen, aki erre járt** . 14

Sorozat

- Sivatagi láng - 2. rész 18

Versek

edwardhooper - **Anyvere síromnál** 20

jocker - **Pünkösd virradata...** 20

Mortelhun - **Gyávaságunk négy sorban** . 21

Erdős Sándor - **A hónom teteje** 21

Mortelhun - **Látod a magányt?** 21

edwardhooper - **Tündék** 21

Krómer Ágnes - **Majd elfelejtenek** 21

Krómer Ágnes - **Amikor beesik az eső** . . 22

jocker - **Tavasz-nyitás idején** 22

Mortelhun

- A remény koffeinnel telt gőze 22

Matthew B. Reynolds - **Minden, ami** . . . 22

Erdős Sándor - **Vihar után** 23

Ginko - **Percenések** 23

Mortelhun - **Hazugsággyár** 23

angyalka146 - **Mit, miért, mire** 23

IMPRESSZUM

Lidércfény amatőr kulturális folyóirat • XIV. évf. 5. szám, 2022. május

Kiadja a Lidércfény Online kulturális magazin szerkesztősége, Szentes

Az első borítón és a hátsó borítón Nagy Gergely képei láthatóak.

A Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház rovat hátterét Juhász Ernő készítette.

Felelős, tördelő- és főszerkesztő: Bognár Zsolt (Jimmy Cartwright)

Tartalmi szerkesztők, korrektorok: Török Ida, Varga Tamás József (Craz)

ISSN 2786-4391

www.lidercfeny.hu • flip.lidercfeny.hu • lidercfeny@szentesinfo.hu • Facebook: Lidércfény Online • YouTube: LidercfenyHQ

Pályázati kiírások

future.world – ESSZÉ- ÉS NOVELLAÍRÓ PÁLYÁZAT

Az Albertfalvi Közösségi Ház jövőutazó esszé- és novellaíró pályázatot ír ki két témakörben.

Az elmúlt két esztendőben a koronavírus-járvány gyökeresen megváltoztatta az életünket, s mindaz, amit eddig a jövőről gondoltunk alaposan megkérdőjeleződött.

A veszély és a bizonytalanság idején, a kényszerű karanténban a túlélésre játszottunk, de a világjárvány lecsengésével – valamint a keleti szomszédunknál zajló megjósolhatatlan kimenetelű háborút is látván – eljött az ideje, hogy komolyan elgondolkodjunk a továbblépésen, hiszen a jövő ismét megváltozott, hamarosan egy új korszak köszönt az emberiségre!

1.
22. SZÁZAD

Korosztályi megkötés nélkül várunk esszéket és novellákat, amelyekben a szerzők a 22. századi jövőről gondolkodnak, illetve az akkori lehetséges világot, illetve az oda vezető utat mutatják be.

Merre halad tovább, s hová jut el az emberiség a következő 100-150 esztendőben? Tudomány, technika, egészségügy, társadalom, életforma…

A novellák esetében természetesen fiktív történeteket várunk, amelyek a szerző által elképzelt, létrehozott lehetséges jövőben játszódnak, azaz a cselekmény egy „valóslehetséges" világban játszódik.

Az esszéket és novellákat 2022. augusztus 5-ig folyamatosan várjuk!

Egy szerző legfeljebb két pályaművet nyújthat be.

Terjedelem: max. 15.000 karakter

Beadás módja: interneten az akh@ujbuda.hu e-mail címen, a szerző nevével és elérhetőségével együtt.

Az összes beérkezett pályamunka – előzsűrizést és szerkesztést követően – az ujbudaidekameron.blog.hu weboldalon lesz olvasható. Szakmai zsűrizést követően a legjobb műveket év végén megjelentetjük egy kiadványban, illetve a legjobb szerzők jutalomban részesülnek!

Termékeny alkotómunkát kívánunk!

2.
2072 – ÖTVEN ÉV MÚLVA

Kifejezetten 14-18 éves fiataloktól várunk esszéket, amelyekben a 2072-es esztendőről gondolkodnak.

Milyen lesz akkor a világ? Hogyan élünk majd? Milyen új találmányok lesznek? Hogy néz majd ki az épített és az élő környezetünk? Milyen problémákkal néz majd szembe az emberiség?

S hol lesz majd a szerző helye az akkori világban? Család, barátok, munka, karrier…

Az esszéket 2022. augusztus 5-ig folyamatosan várjuk!

Terjedelem: max. 12.000 karakter

Beadás módja: interneten az akh@ujbuda.hu e-mail címen, a szerző nevével és elérhetőségével együtt.

Az összes beérkezett pályamunka – előzsűrizést és szerkesztést követően – az ujbudaidekameron.blog.hu weboldalon lesz olvasható. Szakmai zsűrizést követően a legjobb műveket év végén megjelentetjük egy kiadványban, illetve a legjobb szerzők jutalomban részesülnek!

Termékeny alkotómunkát kívánunk!

A pályázati felhívás letölthető az alábbi linken:
PÁLYÁZATI FELHÍVÁS

Forrás: akh.ujbuda.hu/hirek/futureworld

Olvasnál valami olyat, ami horror, de mégis szellemesen szórakoztató?
Akkor a simagöröngyösi zombi apokalipszis neked szól!
A két kötetes antológia ingyenesen, több formátumban letölthető:
www.zombiapokalipszis.hu

Kedveled a sci-fi-t, a szokványostól eltérő fantasztikumot?
Akkor a figyelmedbe ajánljuk pályázati művekből összeállított ingyenes antológiáinkat!
konyvek.lidercfeny.hu

Tad Rayder

Alig vártam

Aznap reggel, amikor felébredtem, kinéztem az ablakon, és napsütéses idő látképe tárult a szemem elé. A fák fürdették törzsüket és leveleiket egyaránt a nap sugaraiban, amiktől boldognak látszottak, mert fényfürdőt vettek egy olyan napon, amikor minden tökéletesnek látszott, és csak az öröm volt az élet színterén, mint halhatatlan boldogság.

Lekászálódtam az ágyról, álmos lépteimet hallottam a régi padlón és felöltöztem. Lementem a konyhába, és akkor ő már ott volt széles mosollyal az arcán, amikor meglátott. Az asztalon egy csokor vörös rózsa volt egy gyönyörű, antik darabban és mellette, vagyis inkább elé támasztva egy kis boríték, mögéje gondosan elrejtve meg egy kis doboz.

Odalépett hozzám, és gyengéden odavezetett az asztalhoz. Ahogy megfogtam a borítékot, hevesen kezdett verni a szívem, mert elképzelésem sem volt, mi lapulhatott benne. Az izgalomtól már lassan kezdtek potyogni a könnyeim is, amikor végre kinyitottam és ez állt benne. Az élet egy szempillantás alatt tovaszáll, mint madarak az égen, és szeretném, hogy ha ezt az életed velem osztanád meg, amíg kérem. Hogy meddig? Azt hiszem, míg világ a világ, mert nekem te vagy a mindenem egy életen át. Boldog születésnapot, Szerelmem!

Elolvastam, és azt éreztem, hogyha megszólalnék, elcsuklana a hangom, mert a torkomban egy nagy gombóc keletkezett, és a szemeim vízeséssé váltak a könnyzuhatagtól. Odafordultam hozzá, ahhoz az emberhez, aki mellett megtaláltam önmagam, aki mellett boldog vagyok, és akire mindig számíthatok. Az életben, tudtam, nem kellenek nagy dolgok, hogy az ember boldog legyen, elég ahhoz az is, hogy másoknak örömet szerezzen valaki vagy valami. Nekem épp ő volt az, aki örömet szerzett azzal, hogy az életem része lett, és azt hiszem, addig, amíg el nem távozok.

Ennek már jó pár éve, hogy megláttam őt, és elkezdtünk beszélgetni az egyetem udvarán, miközben, mint mindig, ő akkor is a könyveit szorongatta egyfolytában. Nem tudom miért, de már akkor azt éreztem, hogy sokkal jobban örülnék annak, hogy ha a könyvek helyében lennék, és engem ölelne, szorítana úgy magához, mint azokkal teszi. Nem igazán nevezném ezt női megérzésnek, csak egyszerűen vágytam arra, hogy a karjaival körülfonjon, és csak öleljen szótlan.

Egy napon aztán elhívott az egyetem mellett lévő kávézóba, és eltöltöttünk egy kellemes délutánt egymás társaságában. Sokat nevettünk, és legfőképpen azon, ami a kávézó ajtajában várta az egyetemi hallgatókat, így minket is. „Ha az egyetemből eleged van, gyere és töltsd el nálunk az idődet!" Belegondoltunk, hogy a tanároknak, akik arra jártak, milyen polgárpukkasztó is lehetett olvasni ezt a kis invitáló szöveget a táblájukon.

Aztán a kávézásokból még sok követte egymást, és már csak azt vettük észre, nem tudunk egymás nélkül sem létezni, sem élni. Amikor megláttuk egymást, öröm és hirtelen heves szívverés érzése támadt bennünk, és egyszer egy ilyen érzés közepette, ahogy üdvözölt, magához húzott és megcsókolt. Én a meglepettségtől nem tudtam szólni, de legfőképpen azért, mert a szám a szájához tapadt, mintha mézes csupor lenne, olyan édes volt a csókja. Nem akartam, hogy véget érjen, örökké akartam érezni a közelségét és az illatát, ami azóta is beleivódott az orromba. Érintésén lehetett érezni, hogy fontos vagyok számára, mert, ahogy magához húzott, szabályosan szikrázott körülöttünk a levegő. Remélem, nem vette észre rajtam, hogy mennyire izgultam. De most már így visszagondolva nem is nagyon érdekel, mert tudom, hogy ő volt életem legjobb döntése, és azóta is itt van velem minden nap, és tudom, hogy neki én vagyok a legfontosabb.

A válaszom a szülinapi köszöntőre a borítékban, igen, megosztom vele az életemet, amíg kéri, mert ez volt az, amit egész eddigi életemben alig vártam. A továbbiakban is, miután elvégeztük az egyetemet, be-betértünk a kávézóba a kellemes emlékek nosztalgikus hangulata miatt és ugyanúgy, mint akkor, a kávé mellett hangos nevetéssel töltöttük az időt, miközben beszélgettünk.

Azóta eltelt jó pár év, és végre beteljesedett a kapcsolatunk egy szépséges baba képében, amit mind a ketten annyira vártunk. Öröm volt minden pillanata annak a kilenc hónapnak, és egyáltalán nem féltem a szüléstől, mint azt nagyon sok nő teszi. Én nem, mert tudtam, hogy ő ott lesz velem és fogja a kezem. Láttam az arcán az izgatottságot és az aggodalmat a szülés alatt, de a legszebb ezután következet, amikor meghallotta a pici sírását, örömkönnyek szöktek a szemébe a boldogságtól. Amikor először foghatta meg a kislányát, láttam rajta, hogy fél, de egyben várja is már a nagy pillanatot.

Azóta a kislány már csicsergő hercegnővé változott, ahogy ő szokta nevezni, és édes hangjával még több boldogságot hozott a házba betöltve azt. Ez életem legszebb ajándéka őmellette a hang, amit alig vártam.

Zspider

Zpercesek - A nem járt út

A padláson ébredtem fel. Meztelenül feküdtem valami zöldes anyagban. Nem éreztem undorítónak, és idővel szinte átitatta a bőrömet. Életem legnehezebb ébredése volt. Pontosan az a fajta, amikor addig nyomsz a szundira az ébresztőn, ameddig el nem késel.

Most is csak azért keltem fel, mert meghallottam a hangomat. Nem tudom elmagyarázni, de azonnal felismertem, mert nem gépből jött, hanem valaki beszélt vele. A padlás egy apró résén keresztül lepillantottam és ott ültem az ágyamban.

Azonnal tudtam, hogy ő is én vagyok. Ő nem egy másolat. Minden apró mozdulata, ahogy beszélt a telefonba, ahogy járt a szobámban, felismertem magamat benne. Vicces, sok olyan dolgot is észrevettem, amire sosem figyeltem még fel ezelőtt. Miért két ujjal fogom a telefont, ha beszélek bele? Mintha félnék, hogy a fülembe nyal. Fura.

Napokat töltöttem odafent. Amikor ő aludt, vagy dolgozott, leszöktem ételért vagy zuhanyozni. Szerencsére az a hangyaadag, amit fogyasztunk, senkinek se tűnt fel.

Nem tudom, hogy meddig éltem ott, mielőtt rájöttem, hogy nem akarom visszakapni az életemet. Legyen az övé. Annyiszor járt a fejemben, hogy mi lett volna, ha. Annyiszor akartam csak kisétálni az ajtón és eltűnni. Úgy döntöttem, hogy ezt fogom tenni.

Összeszedtem a padlásról mindent. Kiderült, hogy végig ide rejtettem el mindent, amit szégyelltem. Filmek, könyvek, ruhák, amiket szerettem, de mások véleménye miatt inkább eltitkoltam. Mert ez vagyok én, minden, ami nem mertem lenni.

Felvettem a csontvázas pulóveremet, egy maszkot, zsebre vágtam némi pénzt és elraktam apa régi motorjának a kulcsát. A liftből kiszállva, az ajtóban magamba ütköztem. Elsétáltunk egymás mellett.

– Nekem is volt egy ilyen táskám és pulóverem – mondta ő, de nem jött rá, hogy ez a miénk. – Sose mertem hordani.

– Hát én bármit megtehetek – válaszoltam és soha többé nem láttuk egymást.

Kharex

Kárhosok

Dávid a Honvéd Zárványba menekült az ellopott lakbérrel, Tibi pedig kétségbeesésében követte a rohadékot. Mikor felfedezte a hiányt, a fiú percekig csak káromkodott és üvöltözött, aztán kicsit lenyugodva előkotorta a mobilját, és hívta a Professzort, az egyetlen embert, aki segíthetett rajta.

– Hát, fiam, így jár az, aki kezdő mágusokkal bérel közösen lakást – közölte vele kollegája, mihelyst előadta a problémáját. – De ne aggódj, elkapjuk a rohadékot. Az Árpád hídnál várlak.

Tibi az egyik hajnali metróval utazott be Angyalföldre, amin rajta kívül csak a belvárosba tartó ellenőrök és a fiúhoz hasonló paranormális bírák kornyadoztak. Mindig is érdekesnek találta, mennyire hasonlít egymásra ez a két csoport: mindkettő javát a kiégés szélén táncoló, kopaszodó, pocakos, középkorú férfiak adták, nikotintól sárga fogakkal és a reggeli felestől bűzlő szájjal. Az egyetlen szemmel látható különbséget a Nemzeti Paranormális Rögtönítélő Bíróság embereinek bal tenyerébe ágyazott kárhozatkristály jelentette.

A Professzor a peronon várt rá. Az ötvenes évei elején járó, kórosan sovány férfi az egyik betonoszlopnak dőlve szotyizott, a héjat hanyagul a sínekre köpve.

– Mi a helyzet, Tibor? – kérdezte rekedtes hangján, mikor Tibi leszállt.

– Csak a szokásos. Minden jó, csak ez a kurva meló ne lenne.

– Ahogy mondod, fiam! Ahogy mondod! – A Professzor felröhögött, de nevetése hamar harákolásba fulladt. – Aztán ezzel a lakótársaddal mi van? Ezzel a Dáviddal, vagy kivel, akit a telefonba mondtál? Egyáltalán honnan tudod, hogy itt érdemes keresni a seggfejt?

– Hagyott egy cetlit a hűtőn. Azt írta, hogy mostantól a csajával együtt a mágiát fogják tanulmányozni a Honvéd Zárványban, én meg hagyjam őket békén, ha kedves az életem.

– És mennyit vitt el?

– Száznyolcvanat. – Tibinek elszorult a torka, mikor kimondta ezt az összeget, mert nem kevés túlórájába került, hogy elő tudta teremteni a lakbér rá eső részét.

– Az úgy nagyjából ki is jön – bólogatott hozzáértő fejjel a Professzor. – A csempészek fejenként kilencvenért visznek be valakit a zárványba, szóval ha ketten vannak, az pont száznyolcvan rugó. – A férfi kiköpött, aztán megindult a kijárat felé. – De azt azért tudjad, fiam, hogy téged alaposan átbasznak. Száznyolcvanat kérni egy másfél szobás újpesti panelért! Megáll az ember esze…

– Azért nem olyan rossz az. Elég tágas a konyha, meg

erős a wifi is – motyogta Tibi, bár a lelke mélyén ő is tudta, hogy épp a menthetetlent próbálja meg szépíteni. Kicsit meg is könnyebbült, amikor a Professzor erre nem felelt, csak újra kiköpött.

A legtöbb angyalföldi megállóhoz hasonlóan az Árpád híd aluljáróját is lezárták, de mivel a bíráknak kellett egy hely, ahol bemehettek a környék jó részét borító Honvéd Zárvány területére, ezért az állam telepített ide egy ellenőrzőpontot is. A szögesdróttal és homokzsákokkal megerősített fal az aluljáróban kapott helyet, elég messze a felszínre vezető lépcsőtől ahhoz, hogy a zárvány mágiája ne tudja elérni. A terület elméletileg a Honvédség tulajdonában állt, de a gyakorlatban egy privát biztonsági cég kopaszai kártyáztak a barikád mögött.

– Itt vannak a kárhosok! – kiáltott fel az egyikük, mire két társa kelletlenül nekiállt kinyitni a kaput.

A kártyaasztal mellett állt egy ütött-kopott értéktároló is, ahová a bírák lerakhatták minden olyan elektromos cuccukat, amit megvadított volna a zárvány mágiája, de a Professzor már az első nap szólt Tibinek, hogy ezt eszébe se jusson használni, inkább ne hozzon magával se mobilt, se semmi hasonlót. Nyílt titoknak számított, hogy az ellenőrzőpont őrei rendszeresen átkutatják a tárolókat egyfajta fizetéskiegészítés gyanánt, és csak azt nem lopják el, ami végképp nem ér semmit se.

Tibi vett egy mély levegőt, felhúzta az NPRB piros karszalagját, amibe vagy tucatnyi mágiatörő rúnát varrtak, és a Professzor nyomában kilépett a felszínre.

Odafent a hajnalokra jellemző szürkés, oszladozó sötétség fogadta őket. Az utcai lámpák rég nem működtek már, de nem is volt rájuk szükség. A zárványok legtöbbjében mintha még a levegő is világított volna valami különös, megfoghatatlan fénnyel. A szakértők azt mondták, a nyers mágia teszi, de Tibi már a munka első hetén megtanulta leszarni a jelenség elméleti hátterét. Neki csak annyit számított a dolog, hogy nem kellett vaksötétben botladoznia, semmi mást.

Egy tágas, szürke térkővel kirakott téren bukkantak fel. Jobb oldalukon egy felüljáró darabjai hevertek, telehintve a legkülönfélébb állatok csontjaival, nem sokkal a romok mögött pedig ott emelkedett a zárvány fala is. Az opálos, gennysárga hártya túloldalán épphogy ki lehetett venni a Vizafogó paneljait. Tibi itt állva mindig nehezen tudta elhinni, hogy tőle pár száz méterre az emberek gond nélkül élik az életüket, mintha Budapestet nem szaggatta volna szét a mágia, mintha a zárványok sosem jelentek volna meg.

Bal kéz felé egy szovjet időkből hátramaradt téglaház omlott össze és épült fel újra és újra másodpercek alatt, egyetlen pisszenés nélkül, a homlokzatán eszelős színekben villódzó graffiti hirdette, hogy basszák meg a kárhosok. Közvetlen előtte valami fényes, nyúlós anyag gyűlt össze a térkövek repedéseiben, kicsivel arrébb pedig egy magában motyogó alak ült egy romos padon.

– És most mi lesz? – kérdezte Tibi pár másodpercnyi néma ácsorgás után.

– Most várunk. Ha ez a te lakótársad nem szokott túl gyakran benézni a zárványokba, akkor hamarosan fel fog bukkanni, mágikus képességek ide vagy oda. – A Professzor megvakarta a tenyeréből kiálló kárhozatkristállyal a tarkóját, aztán elvigyorodott, kivillantva kopottas fogsorát. – Meg is van. A telepata haverom a központból most szólt, hogy hullát jelentettek a Kassák és a Déryné sarkáról. Gyere, fiam, nézzük meg, hátha a te embered az!

Tibi némán követte kollegáját, közben pedig próbált nem figyelni a vékony, jeges patakokban csordogáló izzadtságra a tarkóján. Volt valami a Honvéd Zárványban, valami megfoghatatlan, idegen ellenségeskedés, amit még sehol máshol nem tapasztalt a városban. A zsigereiben érezte, hogy ez a hely gyűlöli őt, és mindent meg is fog tenni, hogy a lehető leghamarabb kicsinálja.

De legalább nem kellett sokat sétálniuk a kihalt, sötét utcákon, hogy megpillanthassák az egykori lakótelep panelházait, amik szuvas fogakként meredeztek az ég felé. A legtöbb épületet pár éve benőtte valami sötét, tintaszerű anyag, és a bírák azóta nem is akartak a közelükbe menni, csak ha nagyon muszáj volt. Mint például most.

Tibi úgy érezte, mintha vékony szögekkel karistolnák a koponyája belsejét, miközben megközelítette a Kassák és a Déryné sarkát, és egy oldalpillantás elég volt ahhoz, hogy meggyőződhessen róla, a Professzor sincs sokkal jobb bőrben.

Ahogy közeledtek a sarokhoz, Tibi egyből kiszúrta, hogy az egyik panelház hatodik emeletének legszélén kitört az ablak. Az üvegszilánkok széles, gennyedző sebeket vágtak az épületet beborító fekete masszába, a ház előtti járdán pedig ott feküdt az áldozat, egy szőke hajú, erősen túlsúlyos és teljesen meztelen lány, akinek a véréből még a közeli falakra is fröccsent egy kevés.

Tibi magának se merte bevallani, de egy kicsit megkönnyebbült a hulla látványától. Itt, a zárvány szürreális világában jólesett egy olyan hétköznapi és a valóság hagyományos szabályai szerint is értelmezhető aprósággal találkozni, mint egy halott ember. Közelebb lépett a lányhoz, hogy alaposabban is szemügyre vehesse, közben pedig kiszúrt pár torz testű, hegyesre reszelt fogú alakot, akik a szomszédos panelek árnyékából méregették őket.

– Bassza meg, hogy ezek már itt vannak! – motyogta a Professzor, újra és újra a fenyegető külsejű jövevények felé lesve. – A Feri pár hete mondta, hogy északon megint divatos lett a hullazabálás, de ennyire? Faszom angyalföldiek mindig kitalálnak valami hülyeséget!

Az öreg vetett még egy barátságtalan pillantást a helyiekre, akiknek a testét felismerhetetlenségig eltorzította már a zárvány mágiája, aztán cipője orrát bebújtatta a lány válla alá, és egyetlen begyakorlott mozdulattal megfordította a hullát.

– Na, fiam, őt keressük?

Tibi pár másodpercig tanulmányozta a rommá tört testet, aztán bizonytalanul rábólintott a dologra. Végső soron a hulla arcának maradványai kicsit tényleg hasonlítottak Dávid barátnőjének a vonásaira.

– Ő lesz az.

– Remek! – bólintott a Professzor. – Akkor már csak fel kell mennünk, és megnézni, mi van ott, ahonnan kiesett… Ó, a francba!

Az öreg villámgyorsan letérdelt a hulla mellé, és hirtelen sokkal nagyobb érdeklődéssel kezdte szemlélni, mint eddig. Tibi értetlenkedve bámult rá, aztán észrevette a számtalan apró vágást és karcolást a lány hasán. Bár a zuhanás itt is megtette a hatását, a sebek így is tisztán kiadtak valami kusza, szemfájdítóan összetett varázsjelet.

– A kurva életbe, pont ettől féltem – sóhajtott pár másodpercnyi vizsgálódás után a Professzor. – Kitépték a lelkét, mielőtt kiugorhatott volna.

– Hogy micsoda?

– Ez a te Dávid haverod valami rohadt bonyolult szertartást akar végrehajtani odafönt – biccentett a kitört ablak irányába a Professzor. – Olyat, amihez csak az emberi lélek tud elég energiát adni. Mondd csak, fiam, mikor szedte össze ezt a csajt?

– Olyan két vagy három hete – vonta meg a vállát Tibi.

– Miért?

– Akkor már eleve áldozatnak szánta. Persze idebent is elkaphatott volna valakit, de az itteniek már keményebb arcok, ezekkel jobb nem kezdeni. Gyere, fiam, nézzünk fel!

– És a lánnyal mi legyen?

– Mi lenne vele? Itt hagyjuk. Vagy netán úgy érzed, volna kedved meghalni egy hulláért?

Tibi vetett egy pillantást a hullazabálókra, és egyáltalán nem tetszett neki, amit látott. A torz alakokat egyelőre kordában tartotta a kárhozatkristályok látványa, de a fiú úgy tippelte, pár perc, és az éhségük felülkerekedik a félelmükön. Amikor pedig ez megtörténik, akkor jobb, ha nem állnak közéjük és a holttest közé.

– Nem. Dehogy.

– Akkor gyerünk felfelé!

Tibi minden további ellenkezés nélkül elindult a Professzor után, és közben próbált nem figyelni a háta mögött felhangzó nedves reccsenésekre és a csámcsogással vegyülő halk, állatias morgásra.

A lépcsőház ajtaja nem volt bezárva, így könnyen bejutottak az előtérbe. A postaládák helyén egy vérrel felrajzolt rúna lüktetett, a halványbarna linóleum pedig szinte ki se látszott az eldobott PET palackok, újságpapírok és más felesleges kacatok alól. A lift még működött, legalábbis az ajtaját kiékelték, odabent pedig égett a villany, de a bíráknak eszük ágában se volt beszállni. Az a technológia, ami működőképes maradt a zárványokban, általában öntudatra is ébredt, és a lehető legritkább esetben szerette az embereket.

Némán baktattak felfele a lépcsőházban, körülöttük valósággal sercegett a nyers mágia. Ha tényleg Dávid fészkelt ebben a panelben, mostanra erősebb lett, mint bármi, amivel Tibi találkozott eddigi karrierje során. A levegő itt már úgy világított, mint egy gyengébb izzó, és a fiúnak volt egy olyan kellemetlen érzése, mintha valaki folyamatosan suttogott volna a fülébe, pont olyan halkan, hogy egy szót se tudjon kivenni a minden bizonnyal beteges mondandójából.

A hatodik emelet első pillantásra ugyanolyan kihalt volt, mint a lépcsőház többi része. A falakat, a padlót, sőt, még a plafont is durván felvésett rúnák borították, amik mind lüktettek a mágiától, a sormintát csak néha szakította meg egy-egy ajtó. A folyosó közepét egy fehérre mázolt biztonsági rács torlaszolta el, amire kitekert nyakú verebeket hurkoltak szögesdróttal, de valaki előzékenyen nyitva hagyta, így nem jelentett komoly akadályt.

A kitört ablak a panelház legszélén volt, ezért ők is az utolsó lakást keresték a folyosón. Ennek is egyszerű ajtaja volt, akárcsak a többinek, azonban az eredetileg hatvanhatos lakásszám elé valaki odapingált még egy hatost fluoreszkáló festékkel. Tibi, bár sosem volt vallásos, a számot látva úgy érezte, hogy egyáltalán nem akar találkozni azzal, aki odabent van. A Professzor előhúzott egy cigit, és halkan sóhajtott, mikor az meggyulladt a nyers mágiától.

– Ez lesz az! Készülj, fiam, bemegyünk!

Tibi szótlanul biccentett, és előhúzta gondosan karbantartott bozótvágóját. Ezt még közvetlen az első műszakja után vette egy hipermarket kertészeti osztályán, és a mai napig élete leghasznosabban elköltött négyezer forintjának tartotta azt az összeget, amit a borotvaéles, ötvencentis pengére fordított. A zárványok legtöbb lakója vagy túl buta, vagy túl arrogáns volt ahhoz, hogy féljen a halálon túli szenvedés gondolatától, így a kárhozatkristályok nem jelentettek számukra túl nagy visszatartó erőt. Egy bozótvágó viszont már más lapra tartozott. Ötven centi éles acélnak azért még a Honvéd Zárvány mélyén is megadták a tiszteletet.

– Jól van, fiam, háromra! Te mész előre, én meg majd fedezlek – suttogta a Professzor, előhúzva saját bozótvágóját. – Egy… Kettő… Három!

Tibi az elmúlt hónapokban megtanulta, hogy vannak olyan helyzetek, mikor nem gondolkozni kell, hanem cselekedni, ez a mostani pedig pont egy ilyen helyzet volt. Hatalmas lendülettel megindult előre, teljes testsúlyát beleadva betalpalta az ajtót, és már bent is volt.

Egy szűkös, egyetlen szobából álló, feketemágiától bűzlő lakásba jutott. A falakat és az ablakokat valami nyúlós, hússzerű anyag fedte, ami egyedül a kitört üvegről és a betalpalt ajtóról hiányzott. A helyiség teljesen üres volt, leszámítva a közepén álló faragott kőoltárt, és Dávidot, aki az oltár és az ablakok között állt, kezében egy hullámos pengéjű áldozati tőrrel.

Tibi tátott szájjal és undortól ledermedt aggyal bámulta a látványt, mozdulni sem tudott. Orrát megrohanta az elmúlás és a szenvedés bűze, gyomrát kegyetlenül felkavarta az oltár látványa.

– NPRB! – kiáltotta el magát a Professzor mögötte. – Dobja el az áldozati kést, emelje fel a kezét és ne mozduljon! Előállítjuk fekete mágia gyakorlásáért, illegális élőáldozatért és előre megfontolt léleklopásért! Büntetése nyolcvantól kétszáz évig terjedő kárhozat, melynek letöltését a halála utáni első pillanatban kezdheti meg!

Valószínűleg már régen betanulta a szöveget, mert Tibi soha máskor nem hallotta, hogy ilyen nyakatekerten fogalmazott volna.

– Felettem csak a Sötét Urak ülhetnek tort, kárhos kutyák soha! – visította Dávid, aztán támadásba lendült.

A szoba árnyai felkavarodtak, örvényleni kezdtek, majd egyetlen koromfekete hullámmá összeállva a két bírára ömlöttek. A kincstári mágiatörő rúnák, amiket Tibi karszalagjába varrtak, azonnal felszikráztak és kiégtek, a következő pillanatban pedig a fiút elnyelte az átláthatatlan sötétség.

Ott volt mindenütt. Tépte, cibálta, befurakodott a pórusaiba, a bőre alá, a lelke legmélyére. Megpróbálta kicsavarni a bozótvágót a kezéből, megpróbálta letépni a fejét, megpróbálta összeszorítani a szívét és jeges semmivel megtölteni a tüdejét. A fiú lába alól kicsúszott a talaj, de ő nem a padlóra zuhant, hanem bele a színtiszta ürességbe. Eltűnt Dávid, eltűnt az oltár, eltűnt minden, még a

Professzor cigijének bűzét sem érezte már többé.

– Én mondtam, hogy ne gyere utánam, kárhos! – suttogta a fülébe kárörvendően Dávid. – Te egy senki vagy a Sötét Urak szemében! Nem veheted fel velük a harcot, akárhogy próbálod is. Csak hunyd le a szemed, és hagyd, hogy vége legyen!

Tényleg. Pont ezt kéne csinálnia. Hagyni az egészet a francba. Nem kéne minden hajnalban a metrón zötykölődnie. Nem kéne heti hat napot valamelyik elcseszett zárványban szopnia. Nem kéne túlóráznia, és nem kéne azt fontolgatnia, hogy jelentkezik egy másik, részmunkaidős állásra is. Elengedhetné ezt az egészet… Olyan könnyű lenne…

Nem!

Tibi szeme felpattant, bozótvágót tartó keze szinte magától lendült előre. Nem azért költözött fel Pestre, nem azért jelentkezett paranormális bírának, és nem azért élt túl több hónapot a város legdurvább zárványainak a mélyén, hogy aztán egy ilyen kis rohadék megölhesse a tetves szabadnapján, miután lenyúlta a lakbérét. Szar meló ide, pofátlanul túlárazott albérlet oda, ő igenis tovább akart élni!

A bozótvágó brutális erővel sújtott le, és émelyítő recscsenéssel csapódott Dávid koponyájába. Szép, pontos csapás volt, a penge pont a két szeme között kapta telibe Tibi lakótársát, és meg se állt az orráig.

– Száz év fekete mágiáért, köcsög – morogta a fiú, kárhozatkristályából pedig vékony, vérvörös villám csapódott Dávid testébe, százévnyi, halál után letöltendő szenvedésre ítélve a mágust. Tibi szíve szerint az illegális élőáldozatot és a léleklopást is hozzácsapta volna a büntetéshez, mert ezek is értek fejenként vagy ötven évet, de lakótársa már halott volt, mire bármi mást mondhatott volna.

– A francba is, fiam, ez aztán férfimunka volt – szólalt meg a Professzor valahol a háta mögött. – Szóljunk róla a központnak, aztán…

Az épület megremegett. Először csak néhány apró, alig észrevehető rezdüléssel, aztán már sokkal komolyabban. Valahol a felsőbb emeleteken hatalmas robajjal eltört valami, a következő pillanatban pedig Tibi érezte, ahogy lába alatt megmozdul a talaj. A panelház elkezdett összedőlni.

– Ennek a seggfejnek a mágiája tartotta össze az egész helyet! – üvöltötte a Professzor. – Tűnjünk innen, fiam!

Tibit nem kellett különösebben biztatni, egyből rohant a kollegája után. Villámgyorsan keresztülfutottak a folyosón, valósággal berobbantak a lépcsőházba, és már szaladtak is lefelé. Körülöttük remegett és rázkódott a ház, falak hasadtak meg és törmelékdarabok záporoztak a plafonról, némelyik nagyobb, mint a fejük.

Nyaktörő iramban rohantak, hármasával, négyesével ugorva át a lépcsőfokokat, de még így is túl lassúnak bizonyultak. Még csak a második emelet magasságában jártak, mikor a lépcső egy panaszos nyögéssel leszakadt a francba, egészen a pincéig.

– Ugranunk kell, fiam! – üvöltötte a Professzor, Tibi pedig egyből értette, mire gondolt az öreg.

Irányt váltott, végigsprintelt a folyosón, és nemes egyszerűséggel keresztülvetette magát a legközelebbi ablakon. A széttörő üveg kegyetlenül végigvágott a fején és az arca elé tartott kezén, a kétemeletnyi zuhanás pedig minden levegőt kipréselt a tüdejéből. A durva aszfalt húsig horzsolta a bőrét, és érezte, hogy a becsapódáskor minimum egy, de inkább több bordája is eltört.

A háta mögött félelmetes robajjal omlott magába a panelház, darabjai nem egyet agyonnyomtak a még mindig a környéken lebzselő hullazabálók közül. Tibit mindez viszont rohadtul nem érdekelte. Ő csak annyit fogott fel az egészből, hogy él, és bár mindene sajgott, ez a gondolat így is széles vigyorra késztette.

Mellette a Professzor már egyáltalán nem volt ilyen kedélyes. A férfi feltápászkodott, leverte magáról az összeomló panelház porát, nagyot köpött az úttestre, végül pedig kicsit remegő kézzel rágyújtott a következő cigijére.

– És ez volt a szabadnapunk, bassza meg! – fintorodott el az öreg, mielőtt letüdőzte volna a füstöt.

R. Harbinger

Vigyorgó

– Fogjátok le! – üvöltötte Peters. Sosem találkozott még bentlakóval, aki ilyen erővel küzdött volna; ez egyszerre rémisztette meg és dühítette. Alig tudták lefogni Joelt a benne lévő, három elefántnak is elegendő nyugtató ellenére.

– Eresszenek el! Azonnal! – üvöltötte, de az ápolók nem álltak kötélnek.

– Ebből elég! – rivallott rá Peters, majd könyökkel arcon csapta a fiút.

Fehér pontok robbantak Joel szeme elé, majd sorbarendeződtek fekete téglalapokon, dominókon. A játék darabjai egy asztalon hevertek, mintha csak forgatójukra várnának.

– Itt a gyógyszered, Joel, vedd be szépen! – nyújtotta a poharat a fiú felé Peters, majd stílust váltott. – Igyekezz, míg szépen kérem, mert utána lenyomom őket a torkodon!

– Próbálja csak meg!

– Ki leszel ma? Superman, talán a félelmetes Batman? Hú! – Didergést színlelt.

Joel felsóhajtott, ettől erősebben érezte a kórházi tisztítószer szagát. Belefáradt az ápolók ugratásába, a kezelésekbe. Mindinkább érezte kicsúszni lába alól a valóság talaját.

A bentlakók egyike hangosan felordított, felállt az emberöltőnyit szolgált, rongyos kanapéra, majd csapkodni, vijjogni kezdett karjával, akárha madár lenne.

– Látod őt, Joel? – folytatta Peters, miközben kollégája megpróbálta lefogni a madárembert. – Azt hiszi, tud repülni, akárcsak te. Vajon ki repülné körbe gyorsabban a harangtornyot, te vagy ő?

Idegesen dobolt cigitől megsárgult ujjával a tálca szélén, és szélesen mosolygott.

– A gyógyszerek, egy-kettő! – Eltűnt mosolya, hangvétele fenyegetővé vált.

Joel a pohárért nyúlt, de alig ért hozzá, hatalmasat dörgött az ég, és a villámok túlragyogták a hetven wattos izzók fényét. Sok bentlakó kiabálni kezdett a mennydörgéstől, Joel azonban figyelmen kívül hagyta. Ajkához emelte a poharat, és már majdnem szájába döntötte a kék és piros pirulákat, amikor Peters tovább szívta vérét.

– Látod a sarokban Lady Margót? – biccentett fejével a fekete-fehér tévé előtt ülő hölgy irányába. – Ő úgy gondolja, látja a jövőt, és tudod, mit mondott nekem? Egy villámcsapás fog megölni, ember, egy kicseszett villám! És a ráadás: azóta nem szólt senkihez, csak a képdobozt bámulja, mint aki valami nagy műsorra vár.

Joel letette poharát, és Petersre sandított. Addig nem szólt semmit, míg a másik észre nem vette a meghagyott tablettákat.

– Én nem csak álmodom, hogy képességeim vannak – jelentette ki, közben mintha lüktetni érezte volna a benne tomboló energiát –, tényleg léteznek.

Felkelt székéről, mire Peters hátrébb lépett, és száját gúnyos mosolyra húzta. Örült, hogy végre beverheti valaki száját.

– Srácok, dolog van!

Joel megfeszítette izmait, és ordítani kezdett. Sosem koncentrált még ilyen erővel. Megkísérelte felidézni az álmaiban átélt érzést, hogyan nyaldosták bőrét a kellemesen meleg lángok. Felemelte kézfejét, és manifesztálni készült az általa elképzelt tüzet. Átjárta a reménytelenség, amikor nem sikerült.

– Nézzétek már a hibbantat! – ujjongott Peters. – Mindjárt összeomlik!

Joel összefonta tekintetét Petersével, majd üvöltésben tört ki, és nekirontott. Peters orra hangosan reccsenéssel adta meg magát Joel öklének, és mire a többiek lefogták a fiút, ő már a padlón feküdt. Nagyokat pislogott, szeme könnyezett, és próbált rájönni, a három előtte táncoló hibbant közül melyik az igazi.

Megrázta fejét, felpattant, és elkapta Joel torkát.

– Most elintézted magadnak, hogy helyretegyük a hülye fejedet! Vigyük, fiúk!

Rászíjazták Joelt a hordágyra minden küzdelme ellenére. Pezsdítő öröm járta át Peterst, amiért végre levezethette dühét valakin. Külön extázist élt át, amikor lekönyökölte Joelt, és megpillantotta a fiú felrepedt szemöldökét.

– A nyolcvanötösbe visszük!

– A nyolcvanötösbe? – torpant meg Spencer. – Ezt nem teheted!

– Dehogynem, minden jogom megvan hozzá!

Matt szót sem szólt, jobbnak látta nem bőszíteni Peterst.

Betolták az ébredező Joelt az említett terembe, áttették a székbe, és beszíjazták. A fiú először a hideg szék érintését érezte meg, majd a csuklóit béklyózó szorítást. Ahogy felismerte helyzetét, veszettül rángatni kezdte magát.

– Nyugodj meg, ezután minden jobb lesz – csitította Peters rideg hangon, mégsem hanglejtése ijesztette halálra Joelt, hanem a kezében tartott jégcsákány.

– Vigye a közelemből! Takarodjon!

– Csak pillanatig tart – vette magához a kalapácsot Peters, majd a csákány hegyét a fiú szemüregéhez illesztette –, de ha vigasztal, neked ez sokkal jobban fog fájni, mint nekem.

Joelt megbénította a félelem. A kalapács lendült, és ekkor Joel teste lángba borult. A tűz azonnal elégette a szíjakat, hátradobta Peterst, és vörös fénybe öltöztette az eddig borús kórtermet. Joel áhítattal szemlélte lángba borult kezét, miközben leszállt a székről. Nem tudta elhinni: az álmában látott, fehér köpenyes alak igazat mondott! Tényleg képes rá!

Matt négykézlábra állt, és minden porcikájában remegett, csak ez mentette meg életét. Spencernek azonban mindig is lógott egy deszkája, és valójában jobban illett az ápoltak, mint ápolók közé, ezért nekirontott Joelnek. A fiú csak felemelte kezét védekezőn, és falhoz vágta Spencert a tenyeréből kicsapó villámokkal.

– A rohadt anyját! – Felkiáltott, majd futásnak eredt. Érezte, semmi sem állhatja útját.

– Azt már nem! – ragadta meg Peters a jégcsákányt, és üldözőbe vette Joelt.

Nem törődött égési sebével, csak el akarta intézni a fiút, mert egy ilyen szörnyszülöttet el kell pusztítani.

A kórház előtt érte utol a fiút, ahol ő a villámokkal tarkított eget figyelte.

– Te korcs! – üvöltötte Peters, és felemelte fegyverét. – Most kinyuvasztalak!

Joel megfordult, és elmosolyodott. Arca nem tudta kifejezni azt a végtelen önbizalmat, ami izzó fémként csörgedezett ereiben.

Peters rárontott Joelre, és hátrányos helyzete ellenére mégis győztesnek vélte magát. Csak egy jól irányzott szúrásra volt szüksége.

A fiú égbe emelte karját, majd lecsapott, ugyanakkor hatalmas villám cikázott alá, és becsapódott a jégcsákányba. Azonnal végzett Petersszel, megrengette a környéket, és betört minden ablakot a közelben.

Joel egyszerűen hátat fordított Peters füstölgő holttestének, és elsétált. Nem tudott az ablakon kifelé bámuló Lady Margóról, aki jóízűen elmosolyodott, majd megtörte négy hónapos hallgatását:

– Pontosan erre a műsorra vártam.

Magyarország, 1962 – Egy alföldi kisvárosban megjelenik egy belügy-minisztériumi nyomozó. Vajon mi keresni valója lehet ennek a kollégái szerint is kissé különc figurának a szentesi éjszakában?

Túri András Csaba rendkívül plasztikus, intenzív, látomás-szerű képekkel és leírásokkal örvendezteti meg az olvasót a távoli múltról és a jövőről is. Ügyesen, értő módon helyezi a misztikumot a realitásba. Ezáltal válik szürreálissá ez a mágikus-realista alkotás.

A kötet ingyenesen, több formátumban letölthető innen: konyvek.lidercfeny.hu

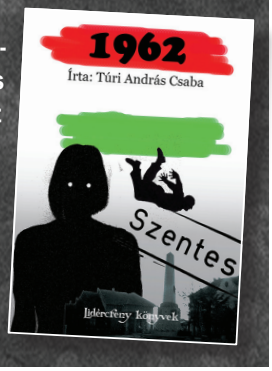

n13

Sör, buli, gorilla

Furcsa zsibbadást éreztem az altestem táján, és amikor lenéztem, elhűlve láttam, hogy hiányoznak a lábaim. Teljesen. Deréktól lefele egyáltalán nem volt semmi, csak a nagy üres levegő. Akkor egy pillanatra megijedtem.

De csak egy rövid pillanatra, mert fájni nem fájt, mozogni tudtam, szóval ahogy a pánik alábbhagyott, arra a következtetésre jutottam, ha a helyváltoztatás megy, minek aggódni. Még akár vicces is, ahogy nézzük. Próbaképpen kislisszoltam a konyhába, hogy magamhoz vegyek egy doboz jéghideg Staroprament.

Míg lassan kortyolgattam a borostyánszínű italt, azon tűnődtem, járhattam volna sokkal rosszabbul is. Változhattam volna például óriás csótánnyá, mint Kafka hőse, Gregor Samsa.

Egy idő után megszoktam ezt az – nevezzük így – alul semmit. Már nem foglalkoztam vele, csak a színes kis ekikre meg gandzsára koncentráltam, ami bőven termett előttem az asztalon, na meg a kedvenc cseh söreimre, amikről egy pillanatra úgy tűnt, mintha Bohumil Hrabal nézne rám megvetően. De nem ám egyről, az összesről, csak a színekben volt némi különbség. Azt nem értettem, miért olyan dühös. Hát nem vagyunk mindannyian gyöngéd barbárok? Akkor meg minek ez a sok hűhó…

Szóval eszeveszett fergeteges buli volt, de tényleg. Mindenki keményen be volt szívva. A zene folyamatosan dübörgött, még a gyomromban is éreztem. A füstöt harapni lehetett. Aki tudott, az tácolt. Aki nem, az is. A peches arcok a földön vonaglottak saját illatos hányásukban.

Amikor kiosontam a mellékhelyiségbe, elkövettem azt a hibát, hogy belepillantottam a tükörbe. Talán nem kellett volna, mert a tükörből Munch néma sikolya nézett vissza rám. Pedig akkor még nem is voltam annyira beállva.

Később, na később nálam is keményen beütött a cucc. Volt minden: bibida és didila, unkuc a munkuc. Éreztem, ahogy a Világlélek szabadon áramlik rajtam keresztülkasul. Higgyétek el, több volt az már, mint faja.

Végre a fő attrakció következett, mikor is félnehézsúlyú bokszolóként birokra keltem egy toronyház méretű epres Dörmivel. Igaz, a végén pontozással őt hozták ki győztesnek, de azért rendesen megadtam neki.

Sosem fogja elfelejteni, amit tőlem kapott, azt az epres úristenit! Folyamatosan táncoltam előtte, akár Fred Aster, és rendesen megsoroztam belharcban, majd bal horog-jobb horog kombináció következett, aztán kivárva a megfelelő alkalmat hirtelen közel hajoltam, és kiharaptam egy jókora darabot a füléből. Csak úgy spriccelt az eperszirup, képzelhetitek. A tömeg megmozdulásomat őrjöngő ovációval fogadta. Ezen fellelkesülve felhajtottam egy kupica Jägert, majd leszorítottam még pár doboz sörrel, és akkor – akár hiszitek, akár nem – találkoztam magával a Jóistennel.

Nem így képzeltem el, de kétségkívül ő volt. Idős, alacsony, rendkívül elegáns. Annyira hasonlított valakire. Sokáig beszélgettünk, de hogy miről, azt nem árulhatom el. Maradjon inkább ez a kettőnk titka.

Később felhígult a buli és nyílméregbékák telepedtek a nyúltagyamra. Cefetül csiklandós érzés. Kánonban énekelték az Ave Mariát. Ezek tudtak valamit! Maria Callas zokogott volna, ha hallja.

A műélvezetben váratlanul egy óriás, szőrös gorilla megjelenése zavart meg. Brutálisan ütni kezdte a vállamat.

– Hé, haver, ébredjél! Ne aludj!

A félelmetes gorilla emberi nyelven beszélt. Valahogy nem lepődtem meg.

A gorillamaszkját lehúzva lassan átváltozott Tamássá. Tamás még mindig vadul ütötte a vállam, majd két kézzel rázni kezdett.

– Térjél már magadhoz, tesó!

– Mi, mi van?

– Vége a bulinak, záróra, konyec filma. Indulunk haza!

– Me… Mennyi az idő?

– Fél hat körül van. Hajnalodik. Már majdnem mindenki lelépett! Fel tudsz állni?

– Fél hat? Ez komoly?

Éreztem, ahogy tetőtől talpig elönt a hideg veríték. Az asszonynak azt ígértem, tízre otthon leszek, és fél nyolcra a munkahelyemre is be kéne hogy érjek…

Na, akkor tényleg megijedtem.

Lidércfény
Itt is megtalálsz bennünket: facebook Lidércfény Online

SzaGe

Nyuszik és érzések

Az a kurva plüssnyúl! Tegnap kivágtam a kukába, mert engem nézett folyamatosan. Mi több, mosolygott is, miközben leste fekete gombszemével minden mozdulatomat. Még a rohadt füleit is hegyezte, amikor káromkodva ki-be járkáltam a házba. Őrület, ami itt folyik! Viszont ma reggelre megint itt ücsörgött az ágyam szélén. Szabályosan felsikítottam, mint egy kislány, amikor megláttam. Hogyan került megint ide? Eközben megcsapott a kuka jellegzetes bűze is. Ezután egy határozott rúgással a padlóra küldtem. Esküszöm, hallottam, hogy vinnyogott egyet.

„Ez kell? Nem nyugszol? Megkapod, barátom! Megadom, ami jár!"

Benzin, gyufa! Mint a filmekben! Lelocsoltam a kerti grillezőben a plüssördögöt. Ekkor már a két hatalmas metszőfoga is kivillant a bestiának. Nekem se kellett több: minden anyagot rálocsoltam és gyújtottam! Pikk-pakk lángba borult a koszos és rózsaszín bundája. Én meg csak öntelten röhögtem rajta. Még az ujjammal is mutogattam rá.

„Mindenki azt kapja, amit érdemel! Dögölj meg, nyuszkó-muszkó!"

Nem tartott sokáig az örömöm, hiszen a fotelomban találtam reggelre. Összeégve, füstölögve, de ott ült, mintha mi se történt volna.

„Kurva nyúl! Kikészít!"

Mégis mit kellett volna tennem? Papot hívnom, ördögöt űzetnem? Ferenc atya amúgy is kinevetett a múltkor, mikor elmeséltem neki, hogy a plüssfigurámat állandóan máshol találom meg a lakásban. Azt mondta: nézzek mélyen magamba, mert a megoldás ott lapul. Na, és persze a bibliában. Itt nem segít már a szentírás. Nem segít semmi se. Magatehetetlenségemmel egyedül voltam. Ilyen érzelmi mélyrepüléssel maximum öngyilkos lehet az ember. Már azon agyaltam, hogy mi jobb: a kötél, vagy a gyógyszeres túladagolás. Szíven is szúrhattam volna magamat, de ahhoz túl gyáva voltam. És a gyávák biztosan a pokolra kerülnek. Ekkor bekopogtak az ajtómon. Miközben a bejárat felé bandukoltam, azon agyaltam, hogy vajon ki lehet az. Kinek hiányozhat egy ember, akit egy plüssnyúl terrorizál? Kinyitottam az ajtót. Pár másodperc után megláttam a lábtörlőn ücsörgő másik rózsaszín plüssnyulat. Egy piros masni volt a két füle között. Nem voltam szakértő „nyúl ügyekben", de szerintem lány lehetett.

„Még egy nyúl? Miféle tréfát űz velem a sors? Marad a kötélhurok a padláson! Innen már nincsen kiút!"

Elkészítettem az elegáns vesztőhelyet. Vastag kötél a tetőgerendához erősítve, precíz hurokkal a végén és a rozoga sámli alatta, amit ki lehet rúgni egy magamfajta vesztesnek is. Mindeközben már két különböző vinnyogást hallottam a földszintről, és kaparászást a tetőcserepek felől. Vajon mi a fenét csinálhatott a két plüssnyúl? De már belefáradtam a válaszok keresgélésébe.

„Hmm, milyen jó kis bitófát kreáltam magamnak! Első osztályú munka! Jöhet az örök sötétség, készen állok rá!"

Behunytam a szememet, megpróbáltam valami szépre gondolni. Eszembe jutott a volt barátnőm, szüleim, bátyám. Sorjában feltörtek a szép emlékek, mintha életem filmje pergett volna a szemem előtt.

„Itt az idő!"

Kirúgtam a sámlit magam alól. Elsötétült minden, de csak pár percre. Mikor magamhoz tértem, az ágyamban találtam magamat. Nagyon fájt a fejem. Lassan felültem és körbe néztem, de nyulat, főleg plüssnyulat nem láttam sehol. Még az ágy alá is benéztem.

„Akkor ez a mennyország! Nincs nyúl, nincs sírás, barátom!"

Ekkor megcsörrent a telefonom. Ricsi haverom volt, felvettem.

– Szeva, Bandó! Nah, milyen volt a nyuszis bélyeg? Ugye, nem vetted be az egészet?

A felismerés drogos mivolta kitisztította az elmémet.

– Anyádat, Ricsi! – kiáltottam a telefonba, majd a padlóhoz csaptam a mobilt.

**A (bizonyos körökben) méltán híres Craznak,
a Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház szerkesztőjének
és társszerzőinek kötete felhőtlen szórakozást nyújt.**

**Hiszen van itt sellőtől a macskákig, vámpírvadásztól
a zombivadászig, dombitörpétől a jetiig minden,
még olyan is, amit el sem tudsz képzelni!**

**HANGOSKÖNYV változatban elérhető
a MEK-en, illetve a YouTube-on!**

Erdős Sándor

A szent ember

Belső-Ázsia 4900 méterrel a tengerszint felett, Jarlung Campo szurdok.

Harmadik hete küzdök a felszerelésem súlyával a Himalája ritka levegőjében. Lassan kiérek a szurdok félelmetes szorításából, ahol a hideg légáramlatok szinte a csontomig hatolnak. Hosszú, fáradságos út áll mögöttem, de a célom már közel van.

Korunkban kevés szó esik, az is csak érintőlegesen, a lélek hatalmáról, erejéről. Egy élő legenda nyomait kutatva jutottam el a Himalája e távoli szegletébe. Híre ment, hogy él egy kivételes képességekkel megáldott, szent ember Tibetben, egy eldugott kolostor falain belül. Utam során szinte mindenhol belebotlottam a róla szóló hihetetlen történetekbe. Indiában meséket szőttek emberfeletti képességeiről. Állítólag a távoli hazájából magával hozott tapasztalatokat kamatoztatva a testi funkcióit minimalizálni tudja a hit erejével. Mesék szólnak arról, hogy mindenfajta élelem híján is heteket képes átvészelni anélkül, hogy látható károsodásokat szenvedne. A hideg éjszakákat is kibírja a szabadban kihűlés nélkül. Belacs rinpocse egy élő legenda a világ ezen szegletében. Azon elhatározásomat, hogy felkeresem, tettek követték, és elindultam, hogy megtudjam, ki ő és honnan bukkant fel, valamint mi a titka a rendkívüli képességeinek.

A szurdokból kiérve egy hegyorom tetején meg is pillantottam a Hulla-la kolostort, mely felhők fátylába burkolódzva igazán pompás látványt nyújtott. Imamalmokat forgatott a szél és távoli mormolás hallatszott, ahogy a papok az imáikat kántálták. Közel egy óra caplatás után már a kolostor udvarán álltam. Egy kisebb procedúrának is beillő üdvözlés után a szent ember elé vezettek. Belacs rinpocse egy kőemelvényen ült szinte meztelenül és a távolba révedt a tekintete.

Kőrösi Csoma Sándor könyvével a kezemben meghajolva léptem a rinpocse elé.

– Namaste – köszöntöttem a szent embert, és Kőrösi tibeti-magyar szótárát lapozgatva kérdeztem meg tőle tört tibeti nyelven: – Szent rinpocse, kérlek, áruld el titkodat! Ki vagy és honnan érkeztél, honnan ez a szent tudás?

A rinpocse tekintete visszatért a távolból, rám vetette és válaszra is méltatott.

– Kovács Béla vagyok, Budapest III. kerületében születtem anyám jóvoltából.

Ezután belehúzott a keze ügyében tartott pálinkásüvegbe és tekintete ismét a távolba révedt.

A Próbagoblin Könyvek sorozatban eddig megjelent kötetek

A kötetek több formátumban ingyenesen letölthetőek a Próbagoblin könyvek Facebook csoportból.

Novák Gábor

Az idegen, aki erre járt

Két és fél órája jártam a várost, be-benézegettem az olcsó lebujok ajtaján, hajléktalan nők arcába bámultam közvetlen közelről, frászt hozva rájuk vagy szörnyű-illetlen, kacérkodó vihogásra késztetve őket – kapualjakba húzódva veszkődtem öngyújtóval-cigivel, pöffentettem idegesen a csillagos égnek a füstöt és leheletem párafelhőjét – időnként biztonságot kutatva tapogattam ki zsebemben a csorba halászkést, kerestem elő a fém laposüveget, csavartam le kupakját, nyaltam bele a scotchba – aztán káromkodtam egy keserveset, összecsapdostam tenyeremet, és folytattam végtelen körökbe vesző portyázásomat.

Sorozatgyilkos járta a város utcáit – a hivatalos szervek persze tagadták a dolgot, elvégre hogy beszélhetnénk gyilkosságról ott, ahol még a halál oka is ismeretlen? és miféle-fajta gyilkos képes úgy ölni, hogy szárazra szívja áldozatai testét, nem hagyva hátra mást, mint szikkadt bőrt, száraz izomrostokat és zörgő-koccanó csontokat? Vámpír? Ugyan már! És a rend bátor őrei, a bádogjelvényes dekások elfordították arcukat, a szabályzatukba temetkeztek, a haláleseteket pedig egy „ismeretlen betegség" verdikttel átlökték a kórboncnokok és epidémiaszakértők asztalára, aztán mosták kezüket, műszak után itták sörüket – az eljövendő áldozatokra meg nem gondolt senki, leszámítva néhány magamfajta fantasztát és ködlovagot.

A lábam lefagyott, a kezem gémberedett – két és fél óra épp elég volt, hogy zsigereimbe is beegye magát az októberi éjszaka hidege – úgy döntöttem hát, megérdemlek fél óra szünetet, némi melegséget és egy kis lélek-lazító zenét.

Örök szerelmem-liebling-lokálom, a villogó cégér alatt, alagsor-sötétben megbúvó Neoncsillag túlhaladt pályája zenitjén – már csak a falakra függesztett képek emlékeztettek azokra az időkre, mikor a Ménkűkezű Melodious Thonk verte a billentyűket a zongorán, a dühöngőben meg élveteg művészhorda bomolt a bombasztik' bibapra – előbb a Ménkűkezű maradozott el, ahogy felkapták a producerek-promóterek, koncert-lemezfelvétel-koncert taposómalmába egyre ritkábban fért bele a 'csillagbeli örömzene – és ahogy miszter Thonk felszívódott, úgy koptak le lassan a mániákus hipszterek, az író-fajzatok, beatköltők és pixie-frizurás, fiú-zakós, láncdohányos csajaik – a csillag-ragyogás megkopott, a termek kiürültek – nem telt belé sok idő, és szombat esténként is csak a pultnál kornyadozott néhány lecsúszott alig-értelmiségi és környékbeli melós, a boxok és asztalok többsége üresen várta a ki-tudja-mikori szebb időket.

Mint javíthatatlan-szentimentális alak, szívesen néztem le ide néhanapján – nem mintha olcsóbb lett voln' más helyeknél, vagy a pult alól jobb pancsolt szeszeket csöpögtetett volna a sztoikus arcú, deszka-szikár csapos – de a stampedli töményem mellé ingyen kaptam egy adag nosztalgiát, bezzeg-régen-hangulatot – az ilyet többre tartottam bármilyen pucc-partinál vagy pia-felhozatalnál.

Éjféltájra járt az idő, mire lekeveredtem a csehóba – legutóbbi látogatásom óta a neoncégér egyik fele kiégett, és senki sem érzett magában erőt, se menedzser, se gondnok, hogy megmoccanjon, és kicserélje a halott fénycsöveket – sötétbe botladoztam hát le, és löktem be az ajtót.

Félház, ha lehetett – amint letettem magam és körbenéztem, az az érzésem támadt, a negyed népének üledéke gyűlt meg ebben a csendes, poshadt tóban – a szomszéd asztalnál három göthös egyetemista forma dugta össze fejét egy palack savanyú importbor fölött, előttük könyvek, tollak, telifirkált papírok, tán vizsgára készültek vagy világmegváltó drámaírásra – odébb koszlott öltönyt, foszlott kézelőt és hatodéve már-nem-divat csokornyakkendőt viselő, negyvenes fazon üldögélt, úgy festett, mint egy kibukott könyvelő vagy rossz útra tért lovi-pénztáros, izzadt, ivott, és megpróbálta szóval tartani és magába gabalyítani a pincérlányt, de olyan szakállas szövegekkel, annyira fantáziátlanul, hogy hallatára sírhatnékom támadt – a pincércica meg csak állt, kezében toll, notesz, hóna alatt óntálca, arcán a kivégzésre váró márkinők és hullafáradt gyapotszedő-asszonyok csendes beletörődése.

A sarkoban apró termetű, zsakettes férfi dőlt az asztalára – mikor petyhüdt szemhéja alól rám pislogott, megismertem, Mad Minor volt, a kiugrott zenekritikus és jazzrajongó, aki évekkel azelőtt elvesztette állását, mert nem volt hajlandó valamelyik éppen futó Patty-Lou-Gloria-Rex-Frankie, vagy ki tudja, kiféle ócska sztárocska bakelitjéről tapsikoló kritikát írni – amint észrevette, hogy észrevettem, kettőt biccentett, először felém, aztán egyet a színpadon árválkodó zongora irányába – ezzel, tudtam, el is mondott mindent, amit akart, vagy amit érdemesnek tartott – mert ő már évek óta olyan világban élt, ahol a zenén kívül minden csak bosszantó mellékzöngének és akadályozó körülménynek számít.

Magamhoz intettem a pincérlányt, Cutty Sarkot kértem meg egy doboz 'Strike-ot, és míg vártam a rendelésemre, egy levél reklám-gyufát forgattam az ujjaim közt – Kitty Masszázsszalon, garantált felüdülés. Nyílt a mosdó ajtaja, angórakardigános, kurtaszoknyás, gesztenyebarna macska toppant elő, osont el az asztalok közt, huppant le dorombolva tömzsi kis legjobb-csúnyácska-barátnője meg egy üveg bor mellé. Ahogy belefeledkeztem a látványába, isten bizony, egy villanásnyi időre elcsábultam – francba a nyomozósdival, a hideg éjszakával, a sötét sikátorokkal és a testetlen veszéllyel, cuppanjunk rá az angóracicára, vagy hemperegjünk egy órácskát valami fülledt masszázsszalonban, olvassunk Baudelaire-t vagy Will Carlos Williamst, míg kombinéra vetkőzött, édes-romlott lányok gyúrják és gyömöszölik a hátunkat!

Csábultam, kábultam, már álltam volna fel, mikor az

angóramacska oldalt döntötte fejét, és a hangulatvilágítás furcsa fényjátékba kezdett a vonásaival – a csinos pofira árnyék-gödrök vetültek, a csillagszemek alá karikák gyűltek – szomorú halott-arc meredt rám vádlón, a poharak helyett fémhideg szikék csörrenését hallottam, a piás vendégek duruzsolása a halottkém szenvtelen mormogásává torzult, én pedig hirtelen elszégyelltem magam – míg franciaágyban heverésznék, valaki mást talán épp akkor löknének a morgue tepsijébe a kérges ápolókezek.

Tűnődésemből zaj rázott fel – a csehó végében mozgolódás támadt, egy nyúlánk alak ellökte magát a pulttól, kezét zsebre vágva, könnyed léptekkel felsétált a sztédzsre, derékból, mintegy mellékesen meghajolt a darvadozó szesztársaknak, cigarettát dugott szája sarkába, majd leült a zongora elé.

Az első pillanattól ismerős volt az arca, de nem tudtam hova tenni őt – koncertteremben láttam, vagy egy délvidéki, frankomán bordélyban játszotta a talpalávaló szvinget? folyami hajón találkoztam vele, vagy valami középnyugati nihil-cityből menekült nyugatra, szerencsét próbálni, karriert alapozni?

Erőltettem az agyam, ám hiába, kutakodtam az emlékeim közt, de pusztán lomokat találtam – aztán, mintha csak a sors akart volna segítségemre sietni, a zongorista beletúrt hajába, és ettől a mozdulattól hirtelen beugrott minden – Chet Ballardnek hívták a tagot, keleti parti bárzongorista volt, Lenny Tristano lelkes követője – minden hangzat a helyén, hibátlan akkordmenetek, pontosan másolt dallam és ritmika – csak ép az egyedi íz, a csipetnyi személyes mocsok hiányzott a túl-tiszta előadásából. Mikor legutóbb, egy tüzes-büdös, ötvenharmadik utcai lokálban a beatnik-bandával belefutottunk az egyik fellépésébe, a My Funny Valentine-ját hallva az a gondolatom támadt, hogy a szemüveges, Bill Evans-frizurás, skatulyából-húzott Ballard az ágyba is csokornyakkendőben mászik, és még akkor sem veszi le a zakóját, mikor éppen meg akarja dögönyözni valamelyik sipítozó, hollywood-szépfiúságra érzékeny rajongóját.

Meglepetésem többszörösnek bizonyult – egyrészt csodálkoztam, mi szél fújta át a kontinensen az otthon-bárban üldögélő, nyugodt vérű Chet-gyereket, másrészt utolsó emlékeimhez képest a zongorista egész alakja ziláltabbnak és valahogy élesebbnek tűnt. Nyakkendőjét elhagyta valahol, inge nyakát kigombolta, szokásos-jól szabott öltönyét nyűtt tweed sportzakóra cserélte – még az arca, az alkata is szikárabbnak hatott, mint aki szűk, komor helyeken bujkált az utóbbi hónapokban.

Ballard lehunyta szemét, ujjait végigfuttatta a billentyűzeten, aztán tétován, tapogatózva lefogott pár hangot – hosszú másodpercek, üres ütemek teltek el, aztán megismételte, módosítgatta, formázgatta a töredéket – bal keze alól szinte öntudatlanul tört elő a basszus-szólam, egy mániákus-következetességgel ismétlődő, párhangos pattern, amibe a jobb kéz szeszélyes-rapszodikus módon szúrt közbe egy-egy csillámló hangfürtöt – a közönség neszelt, a kókadozó fejek felemelkedtek, a két pusmogó fruska elhallgatott, és a színpad felé hegyezte fülét. Ballard az egészből semmit sem vett észre – fejét lehajtotta, nagy levegőt vett, és hirtelen elhatározással, mint aki hosszas keresgélés után végre megtalálta a mondanivalóját, a billentyűk közé csapott.

Mindig is hittem a művészet, a zene hatalmában, abban, hogy érzékeket zavarhat össze vagy kavarhat fel egy jól sikerült alkotás – de akkor és ott úgy éreztem, a hangok a fizikai valónkra is hatással vannak – felkavarják a lokál állott levegőjét, megrendítik a falakat, átjárják testem, porrá omlasztják a szívemben lerakódott idegen anyagot.

Ballard őrjöngve esett be az egyik ütembe, megtorpant a másikban, görcsösen ismételgetett egy frázist, és épp egy pillanattal azelőtt fejezte le azt egy disszonáns ökölcsapással, hogy unalmassá válhatott volna – hanyagul odavetett akkordmeneteket szedett ízekre-arpeggiókra, hogy aztán pimasz-nyelvöltögetve, négy ütemben megidézzen valami hollywoodi sláger-giccset, akár ha kikacsintana ránk, hallgatókra, „na, ez kell, vagy inkább ez?" – azzal visszatért az idegborzoló, szív-felrázó muzikális őrülethez.

A pult mellől ekkorra előkászálódott egy teljesen elázott dobos is, beült a bőrök mögé, és mólésan-molyosan, csak per bebop, tolni kezdte a metrikus ütéseket a lábcinen, néha a lábdobon közbeszúrt egy-egy hangsúlyt – bár igyekezett szerencsétlenje, a játéka olyan volt a zonograszóló mellett, mint sápadt holdvilág a verőfényes napsütésben, mint a sarki mosodáslány egy Botticelli-vénusz szomszédságában – nem ő volt gyenge vagy rossz – a másik bizonyult utolérhetetlennek. Ballard hátravetette fejét, összeszorított szemhéjai közül könnyek csordultak ki, ujjai alól végtelen-magasba szökő, sosem-volt hangsorok, dallam-töredékek, nem-is-létezhet-mégis akkordok törtek utat a valóságba – zenéje magával ragadott, szökellveszikrázva rántott a csillagok közé majd ejtett a mélybe, hogy végül elandalodjak az utolsó akkordok váratlanul letisztuló harmóniájában.

Ahogy Ballard befejezte a dalt, a söntésen szétterült a néma csend. A csapos kezében megállt a törlőrongy és a pohár, a kibukott könyvelőfazon kezében hamu-rúddá égett a cigaretta, a három összeesküvő főiskolás szájtátva meredt a zongoristára, az angóracica tenyerét az arcára szorította, és némán mozgatta ajkait. Lassú taps csattant fel – a hang irányába kaptam fejem, és megláttam Mad Minort, a kiégett lelkű, megvesztegethetetlen kritikust, ahogy talpra szökve, szálegyenesre húzott derékkal, szemében könnyekkel a színpad felé fordul, és összeüti tenyerét.

A következő pillanatban kitört az üdvrivalgás – poharak emelkedtek a levegőbe, a jazz-mániákus arcok egymást bökdösték könyökükkel, „Ez mi volt, öcsém, hallottad?" – persze, hogy hallották, ittak, megborzongtak, nevettek, ott tülekedtek Ballard körül, a kezüket nyújtogatták felé, meg akarták hívni egy italra – az angóracica és barátnője áttörtek a rajongókon, szerelmetes szemekkel bámulták az est hősét, rebegtek neki valamit, hogy mit, azt nem tudom, a zaj elnyomta a szavukat – aztán már csak annyit láttam, hogy Ballard lepattintja a barátnőt, átkarolja az angóracicát, és kettesben kivonul vele a teremből.

Kínzó deja vu támadt bennem – ezt a képet láttam vagy elképzeltem már valahol, valamikor – mérlegeltem, finomítottam, újra- meg újrajátszottam, majd mint semmire sem jó kacatot, félredobtam. Mikor? Miért? Az elmémbe tóduló emlékfoszlányok – egy halott lány összeaszott

arca, egy kockás harisnya, egy szakadt fülű retikül, egy tárca, néhány bankó és egy szamárfüles koncertjegy – mozaikká álltak össze, rideg pontossággal, visszavonhatatlanul – minden a helyére került.

Kirúgtam magam alól a széket, ököllel-két könyökkel törtem magamnak utat a hökkent vendégek között, asztalokon ugráltam át, székeket borítottam fel – kizuhantam a folyosóra, egy hangos döndüléssel becsapódó ajtó felé vetettem magam – lépcső, hátsó kijárat, macska menekült fújva és miákolva – felszedett térkövek, téglahalmok közt szlalomoztam, megbotlottam valamiben, egy feszítővas volt – felkaptam, és a fogam közt káromkodva, nekidühödve iramodtam a sikátor vége felé, ahol két pár láb zörömbölt fel egy négyszintes bérház otromba-széles tűzlépcsőjén.

A tetőn értem őt utol, a komor kémények, rozsdálló antennák, ott feledett kábelkötegek és feltarajosodott kátránypapír-lapok között – középen állt, fehér ballonkabátja világított az éj sötét kárpitja előtt, szemüvege lencséin megtört a holdfény, ettől úgy festett, mint akinek szeme helyén két fénykorong ragyog. Nem tűnt zaklatottnak, sem ijedtnek – lábával lassú-lusta west-coast cool-ritmust dobolgatott, jobbjával a feltámadó szélben összezilált Bill Evans-frizuráját igazgatta. Elmenekülhetett volna – zihálásom, bakancsaim dübörgése, a korlátnak csapódó feszítővas fémes csattanása messziről elárulta jöttömet – mégis bevárt engem.

– No lám… – Mikor látta, hogy levegő után kapkodva kétrét görnyedek, a feszítővasra támaszkodom, lépett felém egyet-kettőt, kezét zsebre dugta. – Csak nem a zene csalt utánam?

– Hol… hol a lány? – köptem a szavakat.

Az idegen fejével az egyik kémény felé bökött – az árnyékban fehér test hevert, öntudatlanul vagy talán halottan – nem, halott mégsem lehetett, a többiek száraz falevéllé aszott testéhez képest a felcsúszott szoknya alól kivillanó combokban, a kerek arcocskában túl sok volt az élet…

– Ne félj – szólt az idegen –, őt még nem… használtam fel. A zene vezetett ide? – ismételte hirtelen makacsul, szinte erőszakosan.

Végre lélegzethez jutottam – felegyenesedtem, kabátom ujjával megtöröltem a homlokomat, szememből kidörzsöltem a hideg szél előcsalta könnyeket.

– A zene. Ismertem a régi Chetet még keletről. Tisztességes bárzongorista volt, nem több, nem kevesebb. Amit viszont te műveltél ma este…

Nem folytattam – még most, évek távlatából, hidegelemző szemmel méricskélve is küszködök, hogy szavakba öntsem a magam tökéletlen módján azokat a nem-evilági harmóniákat és disszonanciákat – hogy is fogalmazhattam volna meg akkor és ott, forró fejjel és tüzes szívvel, a fülemben dübörgő vérrel, élethalál-harcra készülve?

Az idegen arcán mosoly derengett fel – tűnődő, melankolikus mosoly, mint a quattrocento faliképek angyalaié – kihúzta a zsebéből a kezét, feltűrte gallérját, végigsimította az arcát.

– Tudom, hogy nem hiszel nekem, de nem akartam bántani senkit sem. Annyi energiát szerettem volna elszívni, hogy életben maradhassak, amíg találok valami utat… odaátra. De van, amit nem lehet uralni. Ti úgy mondanátok, zsigerből jön. A zene, a vágy, az éhség… Kiszabadul az ellenőrzésem alól… Ami történt, jóvátehetetlen.

Előrébb léptem, megmarkoltam a feszítővasat, hogy kifehéredtek a bütykeim.

– Miért mindig nőket? Lányokat? Ha annyira idegen vagy, ha annyira más…

Széttárta karját – gesztusa annyira emberi volt, hogy kis híján megsajnáltam őt.

– Nem tehettem róla. Nem én választottam őket… nekem ti, férfiak és nők, egyformán különösek vagytok… Hanem ők engem. Nem tudom… – Oldalra biccentette fejét, egy tincs a homlokába hullott, szemöldökei közt függőleges ránc jelent meg. – Talán vonzónak találtak?

– És ezért hálából felzabáltad őket! – Közelebb léptem, a feszítővasat derékmagasságba emeltem – az idegen leeresztett kézzel állt, egy mozdulatot sem tett, hogy védje magát. Szél cibálta meg a kátránypapírt, kabátunk szárnyait. Rozsdabarna levél röppent el köztünk – az elmúlás első jele.

– Mit akarsz tenni? – kérdezte az idegen, és szórakozottan belerúgott egy tekergőző kábelkötegbe. – Igazságot szolgáltatsz? Szétvered ezt a testet? Feltámasztod a halottakat?

– Megakadályozom, hogy másokat is megölj!

A távolban vonat fütyült bele az éjszakába, kutya vonított fel, majd hallgatott el – aztán egy ideig nem hallatszott más, mint a szél dudorászása az antennák és vezetékek között.

– Nos, egy dologban igazad van – felelte végül csendesen az idegen. – Véget kell vetni az egésznek… valamilyen módon.

Lassú mozdulattal az arcához emelte kezét, és levette szemüvegét. A metamorfózis gyors volt és elkerülhetetlen – az idegen bal szemében ragyogás támadt, pupillája, írisze szétfolyt, mint a vízbe hullt festékcsepp – a fénylő szemgolyó kitüremkedett üregéből, csáppá, majd indává nyúlt, apró, fehér golyócskák szakadtak ki belőle, hulltak a földre, de ahelyett, hogy szétfröccsentek volna, egyben maradtak, akár a higany cseppjei. Az indák csak serkentek, duzzadtak egyre, összefonódtak és széthasadtak, lüktető, lumineszkáló szövedékké egyesültek, majd a fejem fölé magasodtak, szálai behálózták a szél- és esőmarta kátránytalajt, felkúsztak a kéményekre, behálózták a rádióantennákat, de az áradat még mindig nem ért véget – az egykori bárzongorista teste összelappadt, hasa, mellkasa szörcsögve esett össze, bordái roppantak, bőre alól elszökött az élet, ajkai szikkadt-száraz szirmokká húzódtak vissza, az arcára dermedt mosoly nyugtalanító koponya-vigyorrá torzult.

És a kiürült báb felett ott lüktetett és ragyogott az idegen – levetve hús-bőr-köpenyét félelmetesen törékenynek és átlátszónak tűnt – testének árvalányhaj-szálai, karcsú akantusz-indái lassan hullámoztak a szélben, meg-megrezzentek, ha odalent csörömpölve elhúzott egy autó, és gyorsan-izgékonyan húzódtak hátra ott, ahol leheletem érte őket.

Néha csak egy pillanaton múlik az élet – ha egy másodperccel tovább bámulom a jelenést, menthetetlenül a rabja leszek, és tehetetlenül, a varázslattól megbabonázva

hagyom, hogy azt tegyen velem, amit csak akar – az életemet az a másodpercnyi sietség mentette meg.

A ragyogó szálak ostorrá csavarodtak, lendületet vettek, és felém csaptak – bénultságomat lerázva ugrottam félre, gurultam be egy kémény mögé – szemem sarkából még láttam, ahogy a felszakadt kátránypapír-borítás darabjai szerteszét repülnek, a lény pedig támadásra készülve újrarendezi és -alkotja magát. Segélykérően néztem szét, fegyvert kerestem, valamit, bármit, ami többet ér, mint a kezemben szorongatott, hitvány feszítővas, vagy a zsebemben lapuló, csorba kés… Hátam mögül, a lény felől sistergő-lüktető zaj hallatszott, amibe karistoló hang vegyült, mintha tucatnyi kéz kaparná a tetőt.

Összecsavart, ujjnyi vastag kábel kötegén akadt meg a tekintetem – gondolat cikázott át az agyamon, elég őrült, hogy csak kétségbeesésemben jusson eszembe, és elég őrült ahhoz is, hogy sikerüljön.

Kapkodó mozdulatokkal, átkozódva csomóztam rá a kábelt a vasra, fogam összeszorítva ugrottam elő a kémény takarásából – az idegent meglephette az attak, mert egy pillanatra megdermedt – épp elég időt hagyott, hogy a fényes-fehér szövedékbe döfhessem a feszítővasat.

Fehér, se-folyékony-se-szilárd anyag fröccsent a betonra, mint az avas sperma – a vas felszakította a puha szövetet, hossza feléig belehatolt, szálakat, indákat roncsolt, végül elakadt valahol mélyen, az összesűrűsödő idegen anyag labirintusában – végéről, mint a bálnavadászok szigonyáról, sötéten lógott a rácsomózott, sodrott fémkábel.

A lassan lüktető lénynek nem volt semmilyen felismerhető testrésze – nem volt keze, lába, arca, szeme, szája, egyetlen porcikája sem, amelyről leolvashattam volna érzelmeit – mégis, meg mertem volna esküdni, hogy az idegen a maga mélázó módján mulat az erőfeszítésemen.

„Engem ennyivel nem pusztíthatsz el, te szegény…"

Csápjai lomhán, a biztos győzelem tudatában indultak meg felém – mozgásukban immár nyoma sem volt az előbbi kiszámíthatatlan-sebes agressziónak.

„Vége van, ember. Sajnálom."

Tudtam, hogy egyetlen esélyem és pusztán pár másodpercem maradt. Sarkon pördültem, a tető széle felé vetettem magamat – éreztem, ahogy mögöttem megfeszül az idegen teste – és a kezemben szorongatott dróttekercset egy széles mozdulattal ledobtam a mélybe.

A kábel zuhantában kibomlott, hurkai sustorogva terültek szét, csapódtak neki a tűzlépcső peremének, kaptak gellert egy párkányon, ütődtek a szemközti ház homlokzatának – végül rácsavarodtak az utca hosszában kifeszített villanyvezetékre.

Görcsös rángás futott végig az idegen testén, szikrák pattogtak, égett bűz áradt – a feszítővas ütötte seb környékén sorvadásnak indult, elfeketedett és szénné vált a lény húsa, csápjai végén, mint Szent Elmo tüze, fénycsóvák gyúltak – és a vonagló, sistergő, pusztuló masszából mélyről induló, hallhatatlan magasságokba emelkedő vonyítás tört elő.

Fél percig, ha tartott a haláltusa – biztonságos távolból, egy kémény fedezékéből figyeltem az ide-oda csapkodó, lassan erejét vesztő testet, hol a számra tapasztottam a tenyeremet, hol az öklömet harapdáltam, hogy visszagyűrjem a fel- feltörő hányingeremet – mikor elült a zaj és csitult a mozgás, lassan az alaktalan szénkupaccá égett idegenhez léptem, egy ócska deszkadarabbal meglöktem, lássam, tényleg halott-e – csak ekkor hagytak cserben az izmaim.

Negyed óra kellett, hogy összeszedjem magam, felnyaláboljam az ébredező angóracicát, aki boldog tudatlanságban alélta át az egész históriát – és újabb negyed óra, hogy visszabotorkáljak vele a bárba. Kérdéseire csak zavart mormogással feleltem, és amint lehet, leléptem mellőle, a barátnője gondjaira bízva őt – mit is mondhattam volna? És ha el is mondom, hogy is hihette volna el?

A rendőrség egy ideig vizsgálódott – beszállíttatták Ballard maradványait, kikérdeztek engem, a lányt, a vendégeket, majd az egész ügy zavart hallgatásba fúlt – a rend őrei a sorvadt maradványokat vizsgálva még azt sem tudták megállapítani, hogy egyáltalán bűncselekmény történt-e.

Sok idő telt el azóta, de az idegen és koncertje emléke bizonytalan időközönként újra és újra visszatér – néha sorra járom a jazz-klubokat, hallgatom a jobbnál-jobb improkat, a veszekedett tenorszaxofonosokat, villámkezű zongoristákat, döntögetem egymás után a Cutty Sarkokat, és elfüstölök egy egész doboz Strike-ot, kisestélyis, kicsípett félvilági kokottok fenekét paskolom, harisnyakötőjüket bogozom – mégis úgy érzem, valami hiányzik, valami, amit egyszer, rövid ideig birtokoltam, és amit azóta sem találok sehol.

Ezeket az estéimet általában a Neoncsillagban végzem – a vécét ölelem vagy az asztalom lapjára rajzolgatok piás ujjal, és gondolkodom egyre.

Minél többet hányom-vetem a dolgot, annál biztosabb vagyok benne, az idegen azt akarta, hogy elkapják – egyedül, egy sivár, ismeretlen partra vetve, ahol életét csak mások halála révén tarthatta fenn, tudta, hogy előbb-utóbb leleplezik, és pusztulnia kell – elébe ment hát a sorsának, és csak annyi könnyebbséget akart, hogy olyan végezzen vele, aki képes megérteni őt – koncertje egyszerre volt segélykiáltás, beismerő vallomás és fogat összeszorító daccal odavetett kesztyű.

Zárórakor, a pultra dőlve, utolsó whiskymet kortyolgatva az jár a fejemben, hogy az idegen végül elérte célját – és az, hogy valahol létezik egy világ, ahol minden koncert olyan, mint az az utolsó Neoncsillag-béli, és ahol a zongoristák lelkén nem száradnak életek – fizetek, kilépek a bárból, és abban bízom, hogy a sarkon túl vár rám az a különös, idegen birodalom.

Athor R. Chynewa

Sivatagi láng - 2. rész

3.

A füst felszállt a síkság fölül, a tábor romjai fölül. Sárga homok keveredett szürke hamuval. Egyik oldalt a két kínzócölöp, a másikon a hatalmas, véres hájmassza. Percekig nem mozdult semmi. Aztán a massza megremegett... talán még mindig életben lett volna? Nem. A bőr kettéhasadt, és egy vérlucskos, törött pengét markoló kéz szakadt ki a testből. Nem sokkal lemaradva egy másik kéz emelkedett ki, majd egy csatakos hajcsomókkal fedett fej. Mintegy lezárva a bizarr világrahozatalt, Krumar felüvöltött, s addig üvöltött, míg teljesen elő nem sikerült kapaszkodnia.

Sokáig feküdt ott, a csendben oszlásnak indult tetem mellett, míg az ocsmány massza teljesen rászáradt. Akkor újfent erőt gyűjtött, és megpróbált talpra állni. Úgy érezte, tán mégsem tört lába, s miután erről megbizonyosodott, felegyenesedett, és sántikálva a cölöpök felé fordult.

A leány még mindig ott volt, s bár döbbenten figyelte, amint Krumar egyedül végez az egész hordával, mostanra megint úrrá lett rajta a rejtélyes kín. A barbár nem értette a dolgot, ám ettől függetlenül felé irányította lépteit. Csak ekkor vette észre, hogy a másik cölöp már üres, foglya mostanra eltűnt.

Krumar ereje maradékával botorkált előre. Úgy találta, gyönyörű jelenés a lány. Bronzos bőre, barna haja... Már maga kiszolgáltatott helyzete is felhorgasztotta férfivágyát, ahogy közeledett. Aztán észrevette, hogy a leány mormol valamit, alig hallható hangon. Két szót ismételgetett folyamatosan, elhalón. A férfi nem értette, egészen addig, míg elé nem ért.

– ...Vedd ki... vedd ki... vedd ki!... – A lány szeme csukva volt, s bár megfordult Krumar fejében, hogy alaposan átvizsgálja, mielőtt elengedi, végül mégsem tette. Talán magától is kötélnek áll... A gondolatra, erőtlensége ellenére is elvigyorodott. Bár véleménye szerint, a lány elméje megbomolhatott az átélt kínzásoktól. Ki tudja, mióta van ebben a helyzetben, s miket képzeleg most is...

Óvatosan, nehogy újabb fájdalmat okozzon a fogolynak, eloldozta köteleit. Először a bokáinál, majd a teljes ruházatát jelentő, arany csatos, drágaköves szoknyánál, mi szinte semmit nem rejtett véka alá, s végül a magasan fenn megkötözött csuklóinál. A lány erőtlenül omlott karjaiba, kínzóan tudatára ébresztve a férfit, tökéletes idomaira. Ám furcsa mantráját még ekkor sem hagyta abba.

– ...Vedd ki... vedd ki... – s miközben Krumar gyengéden a földre fektette, az megfogta szabad karját, s a szoknyája felé húzta. Mire észbe kaphatott volna, csuklója már el is tűnt a vagyont érő ruhadarab alatt. Nem bírta megállni, végigsimított a lány ágyékán, mielőtt visszahúzta volna karját. Semmi kétség, nincs magánál. Nem lett volna ellenére, ha kedvét lelheti a szépségben, ám nem úgy, hogy az azt sem tudja, mit csinál! Hisz neki, Krumarnak soha nem kellett szerelmet lopnia, a lányok mindig boldogan merültek el hatalmas karjaiban... vagy néha némi csilingelő aranyért.

Ám a lány váratlanul ismét kinyitotta szemét.

– Vedd ki, kérlek! – S miközben határozott mozdulattal újra szoknyája alá irányította a férfi hatalmas karját, félreérthetetlen szándékkal szétnyitotta lábait. Zöld szemét belefúrta a barbár tekintetébe, hogy az nem tudott szabadulni; szinte megbabonázta határozottsága. Aztán keze már ott is volt, s mire észbe kaphatott volna, középső ujja már bentebb is hatolt...

Aztán megérezte. Valami volt odabenn, valami kemény.

Megdöbbent és megborzongott. Ki tudja, mit tettek ezek az állatok a lánnyal, ő meg csak saját vágyaira tud gondolni... még most is! Hatalmas zavarban volt, miközben a lány szégyenkező tekintetének kereszttüzében másik kezét is a szoknyája alá dugta.

– Rendben... megpróbálom. – A lány nem válaszolt, csak ha lehet, még jobban széttárta lábait. Krumar megpróbált egészen másra gondolni. Másra, mint a lány gyönyörű combjára, barna haja által alig takart, feszes keblére, ragyogó zöld szemére... meg hogy éppen most hol is járnak ujjai. Nem ment valami jól...

Valami vastag, henger alakú, síkos tárgy. Próbálkozott két ujjal, ám kicsusszant, s egy kicsit mintha bentebb is bújt volna... A lány felszisszent, s a tárgy mintha nedvesebbé vált volna. Krumar érezte, hogy laza nadrágja nem sokáig képes már elrejteni a lány elől, mit érez... egy határozott mozdulattal ezért több ujját is bentebb nyomta, erősen megszorította a hengert, majd lassan kihúzta, félve, hogy esetleg újra kicsusszan ujjai közül. A lány felnyögött, teste megfeszült, majd elernyedt, és az a valami végre napvilágra került.

Krumar döbbenten forgatta ujjai közt a tárgyat. Első ránézésre egy fallosz alakú fadarabnak tűnt, ha nem is a legnagyobbnak. A lány nedvei borították, így nem vette észre azonnal, hogy mintázat is van rajta, s e minta alapján valamiféle apró totemoszlopnak tűnt... a felső felén egy gonosz szempárral. Ahogy ránézett, a férfi úgy érezte, a szempár visszanéz rá, s őszinte gyűlölet sugárzott a tekintetéből. Aztán a tárgy megremegett, s olybá tűnt, váratlanul vagy kétujjnyival megvastagodott! Nem hitte volna, hogy valaha bármitől is megijed, ám most ez történt; a férfi rekedt kiáltással dobta arrébb a gonosz falloszfát, hogy aztán erőtlenül dőljön a lány mellé. Erőtartalékai teljesen kifogytak, s érezte, lassan minden elsötétül körülötte. Az utolsó, ami még eljutott tudatáig, a gyönyörű, bár könny-maszatos arcú leány, amint fölé hajol. Köszönöm, hősöm! és egy csók a homlokára.

4.

A sivatagban hidegek az éjszakák. A derült égen ezerszám ragyognak a csillagok, a homokbuckák és a kőhalmok felett messze látni. Az élet is ilyenkor pezsdül fel; a ragadozók ilyenkor indulnak prédáik után. Sokan nem szeretik a sivatag ezen arcát, ám Krumar odavolt érte.

Vastag, puha bundán, a hátán fekve ébredt. Fájdalmai szinte teljesen elmúltak, s valaki tetőtől talpig megfürdette, még a haját is megpróbálta rendbeszedni. Mintha emlékezett is volna rá, hogy a leány támogatta ide, miután összeszedte a tábor romjai közül az összes vizestömlőt... Magában elismeréssel adózott a lánynak, ki mindazok után, amiken átment, még képes volt erre. Meleg takaróval volt betakarva, és egyáltalán, hihetetlenül kényelmesen érezte magát. Annak ellenére, hogy fogalma sem volt róla, a lány hová tehette nadrágját. Aztán megérezte ölelő karját mellkasán, s békés szuszogását fülén. Feléfordult. Szemmel láthatóan ő is megfürdött, s békés szépsége egyszerűen szíven ütötte a férfit. Érezte, hogy megmentettje is ruha nélkül alszik. Önkéntelenül kisimított egy gesztenyebarna hajtincset az arcából. Aztán a lány szeme kinyílt, s a férfi jégkék szemébe nézett. Mosolygott.

– Örülök, hogy felébredtél. Meg akartam hálálni, amit értem tettél... – közelebb búját a férfihoz, és gyengéd csókot nyomott az ajkaira, közben lábával átkulcsolta derekát, és szorosan magához ölelte. Krumar mondani akart valamit, aztán mégsem szólt. Szenvedélyesen viszonozta a csókot, majd végigsimított a lány hátán, derekán, combján.

– Érzem, örülsz, hogy magad mellett találsz... – szólt ismét a lány.

– Azt hiszem, sikertelenül próbálnám tagadni...

Nem tagadta hát.

5.

Az éjszaka furcsa, delejes fénypászmákat hozott. Rőtarany ragyogás burkolta be a tábor romjait, és a lány körvonalait rajzolta a homokra, ki azonban vak volt minderre. Számára az éjszaka sötét volt, és vakon botorkált előre. Maga sem tudta volna megmondani miért, de úgy érezte, vigyáznia kell a totemre. Nem találta meg azonnal, hisz a férfi jó messzire elhajította rémületében, és akkor nem is gondolt arra, hogy megkeresse. Ám most... azzal a tudattal ébredt, hogy meg kell védenie a szobrot, bármi áron. Azonban a gleccserszemű férfinak ezt nem mondhatja el, tudta jól. Ő nem értené... Talán megrémülne, és megsemmisítené. A gondolatra megborzongott. Ezt nem hagyhatja! Sietve előkerítette, majd egy rongyba tekerte és egy kő alá rejtette a totemet. A vörös fényfelhő pedig eltűnt, épp akkor, mikor a rongy eltakarta a szobrocska szemét... Ezek után óvatosan visszabújt a takaró alá, az ölelő karok közé.

6.

Másnap reggel, mielőtt még a nap előbújt volna a látóhatár mögül, összegabalyodva ébredtek. Napvilágnál, ha lehet, még inkább tündökölt a lány szépsége, s Krumar nem bírt betelni látványával.

Kényelmes fekhelyüktől pár lépésnyire aztán meglátott egy száraz ágakból eszkábált keretet; nadrágja erre volt kiterítve, néhány egyéb ruhadarabbal együtt. A lány kicsusszant mellőle, s pár szívet melengető pillanat után, a keret mögött gyorsan felöltözött. Világosbarna burnuszt tekert végül magára, s puha bőrmokaszint húzott. Mozdulatait Krumar kedvtelve figyelte. Aztán megpillantotta az ékszernek sem utolsó, arany szoknyát, néhány lábnyira a lánytól. Felkászálódott, s mit sem törődve pőreségével, a nadrágjához lépett. A lány nem húzódott félre az útjából, ehelyett ő is végigmérte a férfit.

– Szafije vagyok – szólalt meg. – Azt jelenti, Kiválasztott. Hangozzék ez bármilyen ironikusan is. – A férfi felvette nadrágját, meg a lány által odakészített, ismeretlen eredetű köpenyt. – Még egyszer, nagyon hálás vagyok, amiért kimentettél a Kriág karmai közül. Már egy hete voltam a fogságukban, és valami szörnyű... szertartásra akartak felhasználni. Neked hála, ezt már soha többé nem fogják újra megpróbálni. De ki küldött? És honnan tudtad, hogy itt találsz?

– Khmm... Az én nevem Krumar – válaszolta bizonytalanul. – Népem nyelvén ez azt jelenti, Bölénysújtó. És meg ne haragudj, de nem miattad vagyok itt. Mármint eddig nem az vezérelt, hogy megszabadítsalak, csupán a Kriággal akartam végezni. Az, hogy pont itt találtalak... szerencsés véletlen csupán. Már két napja a nyomukban voltam, mikor megérkeztem a táborukhoz. Ha csak egy nappal hamarabb érem utol őket, akkor senki meg nem mentett volna szörnyű sorsodtól... bármi is lett volna az. Egyébként... az a kis gizda fickó, aki veled együtt raboskodott, az ki volt? És hova tűnt?

– Az a kis sunyi disznó! – köpte a szavakat Szafije. – Ahogy megjelentél, kiszabadította magát. Gondolom, addig is könnyedén megtehette volna, csak azért nem menekült, mert folyamatosan figyeltek minket... Azt hittem, majd eloldoz engem is, vagy segít neked a harcban, ehelyett gyáva kutya módjára elmenekült!

A barbár egykedvűen hallgatta a szavakat. Nem érezte fontosnak, hogy emlékeztesse a lányt, nem volt szüksége segítségre... sem akkor, sem soha azelőtt. Ha elmenekült, hát elmenekült. Ő bíz´ nem fogja sajnálni tőle a szabadságot... ámde ideje tovább indulni. Lehajolt, s felvette a porba hajított szoknyát.

– Akkor jól sejtem, hogy ez nem a tiéd, hanem kedves vendéglátóidé volt? – A lány szótlanul megrázta fejét, majd elfordult. Krumar bólintott, s az ékszerrel a kezében elindult előkeríteni törött csatabárdját. Nem bánkódott túl sokat, egyszerűen előkerítette a hájas óriás harci kalapácsát, és annak nyelét erősítette csatabárdja fejébe. Próbaképp megsuhintotta párszor; enyhe fintorral vette tudomásul, hogy ez azért nem ugyanaz. Aztán visszasietett Szafije-hoz. A tábor fölött kezdett dögletes bűzfelhő terjengeni, ami minden bizonnyal idevonzza majd a dögevőket; ideje volt hát indulni. Közben azért gondosan átvizsgálta a holttesteket, s levagdosta a viszonylag épen maradt vörös selyemöveket, kisebb csomóba kötözve mind. Mikor végzett, a lány elé állt.

– És te... hová tartozol? Van törzsed? Szeretnéd, ha elkísérnélek?

A lány még mindig a távolba révedt, s Krumar észrevette, könnyek csorognak arcán. Sutának érezte magát, ahogy kinyúlt a lány válla felé, ám az észre sem vette.

– A népem... a családom? Mind egy szálig kiirtották őket, csak engem hagyva életben, hogy felhasználhassanak... Mindenkit felkoncoltak, férfit, nőt, öreget, gyereket... a szemem láttára öltek meg mindenkit, kit valaha ismertem, és szerettem!

– A Kriág... – Nem kérdés volt, állítás. Nem gondolta volna, hogy képes e fajzatokat jobban gyűlölni, mint eddig. – Velem is ez történt... nagyjából. – Nem részletezte, s a lány nem is kérdezett rá, tán meg sem hallotta. Szorongva borult a barbár erőtől duzzadó mellkasára.

– Most mi lesz velem? Mitévő legyek!? Itt maradtam egyedül, nincs hová mennem! Talán jobb lett volna, ha enyéimmel együtt halok!

– Ha gondolod... nos... én elkísérhetlek Shubolorba... épp arra tartok... talán ott szerencsét próbálhatnál. Vagy... ha úgy gondolod, akár velem is maradhatnál.

A lány ráemelte könnyes, hitetlenkedő tekintetét.

– Megtennéd? Elkísérnél? Vigyáznál rám?

Krumar brummogott valamit arról, hogy ez csak természetes, és a lány hálás tekintettel jutalmazta.

– No, rendben – szólt aztán vidáman a férfi. – Egy pillanat, és indulhatunk is! – Megkerülte a sziklát, mely mögött rejtőzött a harc előtt, ám a hátizsákjának csak a hűlt helyét lelte a száraz bokor aljában.

Krumar éktelen haragra gerjedt. Felüvöltött, mint a veszett oroszlán, s öklével a sziklára sújtott, hogy az megrepedt, mintha csak az éjszakai hideg kezdte volna ki. Már biztos volt benne, ki lopta el a zsákot; hát ki más, mint az a kis gizda cölöpszökevény! Bizonyosan nem tudta, kié az a zsák, különben nem vette volna a bátorságot! Csak kerüljön a kezei közé!

Ám ennek nem sok esélye mutatkozott. Akárhogy számolta, több mint tizennégy óra előnye van, ha éjszaka nem állt meg pihenni. Azonnal indulni kell!

7.

Szafije remegve guggolt a prémtakarók mellett, könnyei újra potyogtak. Látta már, milyen Krumar, ha harcol és gyűlöl, látta milyen, ha szeret. Most azt is megtapasztalta milyen, ha dühös. Mintha az ég egyik elveszett Istene szállta volna meg, lábnyomából még a férgek is menekültek!

A barbár, mikor észrevette a rémületet védence szemében, rögvest lecsillapodott. Már amennyire tőle telt. – Sok mindenen ment keresztül, én meg csak nehezítem a dolgát...

– Minden elemózsiám, vizem, meg egyebem abban a hátizsákban van! Ha nem érjük utol időben... kemény napok elé nézünk! Jobb lesz, ha rögvest indulunk! Egyébként is elegem van ebből a temetetlen hullákkal teli temetőből!

A lány szótlanul, megszeppenve bólintott, s felállt, jelezve, hogy tőle akár indulhatnak is. A barbár sarkon fordult, s újfent megvizsgálta hátizsákja hűlt helyét. A nyomokból arra következtetett, hogy a tolvaj is abba az irányba indult, amerről ő jött, minthogy az az út vitt a legrövidebb idő alatt vissza a viszonylagos civilizációba. Csak bizakodni mert benne, hogy a bolond tovább bővíti őrült cselekedetei listáját azzal, hogy a lovát is megpróbálja ellopni. A magasföldi telivérek rendkívül hűségesek, és erős a patájuk rúgása...

Folytatjuk...

edwardhooper

Anyvere síromnál

Nyitott a szívem,
Nyitott a szó.
Érzem távoli
Szíved dobbanását.

Nyitott a fény,
Nyitott a tér.
Az ég betakar,
S hunyt lelkekben
Távoli otthon dalol.

Nyitott a Lélek,
Nyitott a kar.
Átölel a Nap,
S a föld elringat.

Síromra virágot ültetsz,
Könnyedből vérem,
S bosszúm sarjad.

jocker

Pünkösd virradata...

(Leoninus)
Bátoríts míg élek, Te drága lélek.
Benned remélek, többé nem félek…
*

(Septolet)
Árad fényed,
Mindig véled,
Élet éled…
Ez béred…

Úr üzenetével,
Lélek ünnepével,
Szeretet jegyesével…
*

(Senrjon)
Sárga, rózsaszín bimbók,
Áldott pünkösd bőszen vigasztal.
Pünkösdi ima!

Vecsés, 2019. május 27. - Kustra Ferenc József

Mortelhun

Gyávaságunk négy sorban

Néha talán könnyebb nekünk vaknak lenni,
Úgy tenni, mint aki táncot lejt a holddal,
S ha végre eláll az eső, s kisüt a nap,
Csendben elhalunk az utolsó akkorddal.

Erdős Sándor

A hónom teteje

Azt mondják, hogy lusta vagyok
én ezt nagyon meguntam,
úgy döntöttem, hogy sportolok,
vagy tíz métert futottam.

Izzadt lett a hónom alja,
meg a pólóm eleje,
rájöttem én közben arra,
nincs is hónom teteje.

Mert nekem az ott a vállam
ez a szó van divatban,
akárhogyan nézem is én
hónom alja felett van.

Menjünk akkor gyorsan haza
gondolkodjunk hát tovább,
töprengésre, mit oly sokszor
biztos pont nekem az ágy.

Mortelhun

Látod a magányt?

Néha azt érzem, megöl az egyedüllét,
Csak tűnődök egy könyv felett,
Melyből a betűk kikoptak,
Vagy hallgatok egy dalt, mely néma,
S csak a csend zenél a fülemben.
Egyedül a szobám falai óvnak,
Óvnak, nehogy idegenek lássák a könnyeim,
S óvnak a legrosszabbtól is: saját magamtól.
Látod, mennyire távol tud lenni az élet?
Mennyire közel tud lenni a remeteség,
Mennyire törékeny a lélek,
S mennyire esendő az ember?
Látod a magányt?

edwardhooper

Tündék

Ahol a szél cirógatta a fényeket,
Hanga halkan dalolt,
S az ég felkapta az éneket.
Tündérek jöttek a távolból,
Bejárták a széles réteket,
Nyomukban virágok intettek
Fel a zafír égnek.
Jött az este és most fenn
A Hold danolt a tündéknek,
S ők körbeülték a tüzeket,
Meséket dúdoltak az estébe.
A mezőn virágok aludtak
Édesen, fénylőn és csendesen.

Krómer Ágnes

Majd elfelejtenek

Kifújod a füstöt, és távolba révedsz.
Mi ez a vadászat a Vörös Októberre?
Alászáll a hold, talpad alatt csillag,
véres csillagkép alatt elszáll az éj,
gennyes utálat fröccsen válladra.
Veszett tehenek taposnak terád,
Diké szeméből vér csordogál.
Csak várj és állj! Múló pillanat.
Kidobott taknyos zsebkendő,
használt szalvéta leszel te is.
Aneurizma kiboltosulás vagy,
piszok vagy a köröm alatt csak.
Eldob a világ, mint egy csikket,
majd ha meghalsz, angyal leszel,
de most csicska vagy, mert élsz.
Az élet egy fájó ciszta benned,
szarvashiba, ez nem te vagy,
ez én vagyok – többé hallgatok.
A hajnal egy megrepedt burok.
Hajnal születik, majd távozik,
in memoriam 2021. Elmentél,
fejem felett forró forgószél,
mire gondol most a költő?
Hova fut a száműzött év?
Tudod, hogy nincs bocsánat.
Ne járassam már a pofámat?
Ablakon elszökött a szépség,
jó, hogy jöttél, most menj el!
Olyan végletesen gyönyörű,
ahogy vért könnyez az éj.

Krómer Ágnes

Amikor beesik az eső

Tam-tam, érzem, hogy gyorsul a szív,
minden egyes üteme kissé zavart.
Régen néztem, ahogy sírt az ég!
Most hallom, hogy zokog a szív!
Érzem, a hajnal átöleli a vállam.
Kérlek, súgd a fülembe: Ne félj!

jocker

Tavasz-nyitás idején

(Septolet)
Zúg erdő,
Neszezik nádas…
Zúg mező.

Gólya kelepel,
Hívja békát…
Pacsirták dala,
Égi harsona…
*

(3 soros-zárttükrős)
Állatvilág szép hangjai a tavasz lelkét simogatják,
Mind külön és együtt a pacsirták énekét hallgatják…
Állatvilág szép hangjai a tavasz lelkét simogatják.

(Anafora)
A fű már sarjad, a virágok egy része már nyílik,
A fű már sarjad, madarak a fészek környékét kicsinylik.
A fű már sarjad, mezőn az őzcsaládok legelnek,
A fű már sarjad, a kis csíkosok már távolabbra mennek…

(Septolet)
Frisses illatok szállnak,
Hideg foltok málnak…

Ragyogó kikelet,
Még űzi telet.
Rügyek
Ügyesek…
Vehemensek…

Vecsés, 2019. március 15. – Kustra Ferenc – vegyes versformákban

Mortelhun

A remény koffeinnel telt gőze

Megannyi reggelemen az első gondolatom te voltál.
Bár az álmok szaténfüggönye még éppen állott,
Hogy aztán lehullva teret adjon neked,
S a frissen főtt kávém gőze lemossa mindazt a félelemet,
Melyet az előző nap a bőrünkre ragasztott,
S ránk adja azt a mosolyt,
Amely egy új élet reményét festette arcunkra.

Matthew B. Reynolds

Minden, ami

Minden, ami

Minden, ami eljön
Minden, ami elmegy
Minden, ami jó volt
Elsuhan jó messze
Véget ért az este.

Meglepetten kérded
Mindezt majd megérted
A Teremtő kezében
Egybe forrott sorsunk
Mégis elbúcsúztunk.

Ismét lesz egy szépkor,
Mert a Káosz után így fair
Lehetnék én Éjszaka
Lehetnél te Nappal
Nem leszel már Kincsem
Elbújt álom-képben.

Minden, ami eljött
Minden, ami elment
Minden, ami jó volt
Az örök élet része.

Búcsúzom a múlttól.
A szorongástól, bútól
Ragyog már a Szívem
Mosolyognak szépen
Az Angyalok az égben.

Szentes, 2022 tavasz

Erdős Sándor

Vihar után

Összeért az ég a vízzel,
kék csókban forrtak össze,
csak egy árbóc csúcsa látszik
egy sziget mögött, messze.

Édes szél borzolja hajam,
simogatja arcomat,
itt e csendes pillanatban
elfeledtem harcomat.

Harcom háborgó tengerrel
bősz, tajtékzó viharral,
ahogy tépáznak hullámok
rettenetes robajjal.

Megszelídült a fenevad,
csendesedett az árja,
elmerült a tengermélyre
a vihar sötét árnya.

Ginko

Percenések

Parányi árny karcolt életvonalat tenyeredbe,
rátelepedve megannyi porszemcse.

Apró percenések,
léleksercenések elegye az egész.

Merész álmokba veszel,
úgy vesz el lélegzetedből
mindig egy kicsit az idő.
Kinő az életvágy szívedből.

Már csak fakó színekből
áll össze világod.
Így várod a teliholdat,
hogy vele halványulhass
a hajnal peremén.

Hogy aztán a Nappal éledj
egy új élet kezdetén.

Mortelhun

Hazugsággyár

Lassú mérge mindent átjár,
Reád is les, terád is vár,
Elnyom, mint egy csikket.

Falat, elmét, lelket bomlaszt,
Emel ezer s ezer torlaszt,
Akad a gépezet.

Vádlón mutat felé s feléd,
Félelmet tesz belé s beléd,
Lassan fárad a szív.

Üldöz - üldöz, messze szaladsz,
Néha - néha sírva fakadsz,
Csendben hal a lélek.

angyalka146

Mit, miért, mire

Mit keresel?

Szerelmet.
Végtelenített
kegyelmet.
Fényt, mely óvja lelkem,
s az árnyaktól
meg nem retten.

Miért nem látod?

Lelkem nyitva.
Korokon átívelő
fájdalomszikra
döfi önmagát újra,
ugyanazt a pontot
sújtva,
az elveszett után
vágyódva.

Mire vágysz?

Teljességre,
önmagammal való
egységre.
Szabadságra, kegyelemre,
Istenben nyugvó
Szeretetre.